

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΝΟΕΜΒΡΗ 1987 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 56 ΔΡΧ. 30

Ο ΣΗΜΙΤΗΣ ΕΠΕΣΕ. Η ΠΕΙΝΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΝΕΑ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ - ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Με μία απλή κίνηση καθαιρέθηκε αυτός που μερικοί ονόμαζαν ισχυρό υπουργός οικονομικών. Έτσι, χωρίς κοιμητική απόφαση, χωρίς κυβερνητική απόφαση, χωρίς καμία προειδοποίηση, έτσι, απλά και πραξικοπηματικά όπως κάνει πάντα αυτός ο επικίνδυνος διπλοπρόσωπος Παπανδρέου.

Ο λαός βέβαια δεν αγαπούσε καθόλου τον Σημίτη. Πολιτικά ήταν ήδη νεκρός από την ώρα που ο ρώσοφιλος ψευδοαριστέρας τύπος είχε συγκεντρώσει επάνω του τα κύρια πυρά, και στο βαθμό που όλες οι άλλες βδομάδες ζητούσε μια πιο χαλαρή εισοδηματική πολιτική. Όσο για την φιλορώσικη φράση αυτή δεν έχανε την ευκαιρία να εκδιπλώνει υποκριτικά την «αποστροφή» της μαζί με το ψευδοΚΚΕ για μια τέ-

τοια λιτότητα.

Όμως αντικειμενικά ευνοημένη είναι μόνο αυτή η τελευταία φράση γιατί ο Σημίτης είναι ο τυπικός εκφραστής της πολιτικής, που το ψευδοΚΚΕ βάφτισε «δεξιά στροφή». Είναι δηλαδή ο εκφραστής του ανοίγματος στο ιδιωτικό κεφάλαιο, έστω και κάτω από τους όρους κυριαρχίας του Παπανδρέϊκου κρατικού καπιταλισμού και των ρώσικων επενδύσεων, του ανοίγματος του χρηματιστηρίου, του ανοίγματος στην ελεύθερη αγορά στελεχών για τον κρατικό τομέα, της διευκόλυνσης, όσο ήταν δυνατό, μετά από το συμπόσιο του Παπανδρέου, των δυτικοευρωπαϊκών επενδύσεων.

Η πτώση του Σημίτη είναι ήττα μιας πολιτικής γραμμής. Βέβαια σ' αυτή τουλάχιστον τη φάση ο Σημίτης δε θα αντικατασταθεί από κάποιον δήθεν «αριστερό» υπουργό, κάποιον δηλαδή ρωσόφιλο κρατίστη, αφού ο αντικαταστάτης του θα ορισθεί συνολικά από αυτούς που τον καθάρισαν και θα εκφορτίσει τις ισορροπίες τους. Όμως τα λίγα παραπάνω δεκάρικα στο μεροκάματο θα τα εμφανίσει, ήδη τα εμφανίζει

ο σοσιαλφασισμός σα νίκη του και ήττα των αντιπάλων του. Το ψευδοΚΚΕ δηλαδή και ο Παπανδρέου καρπώνονται πρώτα και κύρια τη νίκη.

Αλλά ποιά νίκη; Ο λαός δεν έχει καμία νίκη. Προσπαθούν απλά να τον εξαπατήσουν με ένα ασήμαντο μπουμπουάρ την ώρα που στενάζει από την πολιτική της πείνας, προσπαθούν όλοι αυτοί οι άθλιοι να τον δωροδοκήσουν για να τον αποκοιμίσουν και να τον εξαγοράσουν. Η διαφορά του 4,5% του Σημίτη από το 7 ή 8% του Παπανδρέου δεν χωρίζει την πείνα από την ανακούφιση, αλλά την σκέτη πείνα, από την πείνα με σάλτσα.

Είναι τόσο μικρή η διαφορά που είναι αμφίβολο αν ο Σημίτης θα έπεσε στην παγίδα αν ήξερε την προβοκάτσια που τούτησε ο Παπανδρέου (την πολλοστή ενάντια σε αντιπάλους του τις τελευταίες βδομάδες). Πραγματικά είναι να απορεί κανείς όχι για την προβοκάτσια, αλλά για το πόσο διεφθαρμένο είναι το κόμμα αυτό που την ανέχτηκε, τόσο ξεστειλωτά και δίχως προσχηματα όπως έγινε.

Να συνεδράζει ο πρωθυπουργός

μαζί με τους οικονομικούς υπουργούς, να υιοθετείται μια απόφαση χωρίς κανέναν να διαχωρίζεται από αυτήν και στην συνέχεια αφού έχει αναλάβει ένας να την ανακοινώσει στο λαό, να καθαιρείται γι αυτήν από τον πρωθυπουργό. Αυτό είναι είναι το άκρο της πολιτικής βρωμιάς.

Τέτοια μπόχα δεν μπορεί να είναι η ατμόσφαιρα μιας πολιτικής νίκης του λαού, ούτε βέβαια μιας οικονομικής του νίκης.

Όχι μόνο 8% αλλά και 10% και 20% (πράγμα ολότετα απίθανο) να έπαιρνε ο λαός αυτή τη στιγμή μείδια την οικονομική πολιτική και την γενικότερη πολιτική της παπανδρέϊκης κλίμακας θα έπρεπε να περιμένει μεγαλύτερη πείνα αργότερα. Με δοσμένη την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ, δηλαδή με την αιώση της εσωτερικής αγοράς από τα ευρωπαϊκά εμπόρευματα, με δοσμένο το σμποτάρισμα κάθε μεγάλης κρατικής ή ιδιωτικής επένδυσης, με δοσμένο το άνοιγμα σε επενδύσεις με δουλικούς όρους από τη Μόσχα, με δοσμένο το κρατικογραφειοκρατικό έγκλημα και τις παρωσιτικές συνήθειες της ντόπιας αστικής τάξης, με δοσμένο τον πελώριο στρατιωτικό

προϋπολογισμό, με δοσμένα όλα αυτά, κάθε αύξηση είναι μια ταχτική μερικών τμημάτων της αστικής τάξης να εξασφαλίσουν υπεροχή απέναντι σε άλλα μπροστά σε μεγάλες πολιτικές εξελίξεις. Ο Σημίτης είναι η ενάρκωση μιας πολιτικής πείνας που κάθε αστός θα ακολουθούσε εφόσον όλα αυτά τα «δοσμένα» μένουν σταθερά. Για να αλλάξουν αυτά τα «δοσμένα» πρέπει να αλλάξουν οι πολιτικοί συσχετισμοί.

Κι αυτοί θ' αλλάζουν μόνο στο βαθμό που μπαίνει στο προσκήνιο η εργατική τάξη και τσακίζει τις ξενοδουλες συμμορίες και πιο πολύ τους σκοταδιστές στην υπηρεσία της ρωσικής πολιτικής που και την υπονομεύουν από τα μέσα και που έχουν τους πιο μαύρους σκοπούς για τη χώρα. Όρος για να μπει η εργατική τάξη στο προσκήνιο είναι να υπερασπίσει τη ζωή της. Να παλαίψει για το μεροκάματο να καταχτήσει η ίδια αυξήσεις κι όχι με δωρεές των εκμεταλλευτών της, που σαν τους τοκογλύφους αργότερα θα της τα παρουν διπλά, αφού κάτσουν στο σβερκο της εφαρμόζοντας τον πιο άγριο φασισμό.

Το θαύμα!

Αν το πραξικόπημα του Παπανδρέου και η προβοκάτσια που έστησε στο Σημίτη αποπνέει τη μεγαλύτερη δυσσομία, το ψευδοΚΚΕ φανερώνεται σαν ανοιχτός σινοβένος και υπερασπιστής αυτής της διπλής πολιτικής ελευθερίας και μάλιστα με ένα τρόπο που ρίχνει την ευθύνη της στο εργατικό κίνημα. Είπε ο Φλωράκης στη Βουλή για να δικαιολογήσει το πραξικόπημα του Παπανδρέου.

«Τι μεσολάβησε από τα χθες, μέχρι σήμερα. Εδώ νομίζω ότι υπάρχει εξήγηση και από την αντίσταση και αντίδραση που σημειώθηκε και από τον λαό και από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και από τα πολιτικά κόμματα στην εισοδηματική πολιτική».

Αυτό είναι και γελοίο. Κίνημα λαϊκό, εργατικό 24 ωρών ανέτρεψε την εισοδηματική πολιτική, δίχως συγκέντρωση ούτε πορεία, ούτε καν μια προκήρυξη. Αυτό δεν είναι νίκη του λαού είναι θαύμα. Θαύμα βρεβιλιονισμού και από- τη!

ΜΕ ΤΗ «ΝΕΑ» ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΡΗΜΑΓΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

«Δεν θέλουμε να είμαστε ούτε κρινιμηνόδες ούτε καρμπονίτες αλλά πρέπει να τονίσουμε από την πρώτη στιγμή ότι όποτε συνέβησαν αρκετά ανorthodoxa πράγματα. Μία μακρά παράδοση οικονομικοί ρεπορτάζ έχει διδάξει τους δημοσιογράφους ότι η οικονομική πολιτική αναλύεται στο σύνολο της είτε από τον τραπεζοπονο είτε από τον υπουργό θνητής οικονομίας... Φέτος όλα αυτά ανα- τράπηκαν». Αυτό γράφονται στον «οικονομικό ταχυδρόμο» σε άρθρο με τον τίτλο «Η νέα τακτική του κ. Α. Παπανδρέου στα οικονομικά αφιενδίασε όλους».

Μπορούμε να φανταστούμε την έκπληξη που ένοιωσαν οι διάφοροι κονδολοφόροι της αστικής τάξης, όταν βρέθηκαν μπροστά στον ακραίο αφιενδισμό του Ανδρέα Παπανδρέου που με μια κίνηση καρατόμισε τον Σημίτη, αφού προηγουμένως τον είχε ανεπανόρθωτα εκθέσει σαν ατυγνό φορομπήχη.

Με την κίνηση του αυτή ο Παπανδρέου πετυχαίνει το χτύπημα των εσωκομματικών των αντιπάλων, που έχουν λουστεί την κατηγορία της «δεξιάς στροφής», και παρουσιάζεται σαν φιλολαϊκός, ενώ αυτός είναι ο αρχιτέκτονας της ατυγνής οικονομικής εκμετάλλευσης.

Η οικονομική εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού γενικά, γίνεται μια φορά με τους μισθούς πείνας και μια ακόμα με την εξαντλητική φορολογία.

Πριν ακόμα πάρει στα χέρια του ο εργαζόμενος τον ελάχιστο αυτό μισθό του η εργοδοσία προεισπράτει όχι μόνο τα δικαιώματα των ασφαλιστικών οργανισμών αλλά και τον φόρο που αναλογεί. Αλλά και στα ψιχουλά που απομένουν να πάρει ο εργάτης, ο υπάλληλος, ο φτωχός νεολαίος, ο συνταξιούχος, ξαναβάζει χέρι η εφορία δύο φορές. Την πρώτη μέσα από την υψηλή φορολογία των ειδών πλάτια, κατανα-

λώσης και την δεύτερη στο τέλος της χρονιάς με τις δηλώσεις εισοδημάτων.

Η οικονομική αφαιμάξη μέσα απ' τη φορολογία παροισιάζεται σαν μια αντικειμενική ανάγκη από την αστική τάξη. Υποτίθεται ότι τα λεφτά τα μαζεύει ένα ανεξάρτητο από τάξεις κράτος που φροντίζει για όλους τους υπηκόους του. Αυτό όμως είναι τόσο αληθεία, όσο αληθεία είναι κι ότι ο ήλιος γυρνάει γύρω από τη γη. Το κράτος ανήκει στην αστική τάξη συνολικά και μόνο σ' αυτή. Η συγκέντρωση των χρημάτων των εργαζόμενων μέσα

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΚΥΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΡΩΣΟΦΙΛΟΥ ΜΠΛΟΚ

Ο χορός της προβοκάτσιας καλά κρατεί. Το ψευδοΚΚΕ σε συνεργασία με την συμμορία Παπανδρέου - Λαλιώτη επιφυλάσσει στο παλιό «κέντρο» του ΠΑΣΟΚ τις πιο δυσάρεστες εκπλήξεις. Άνθρωποι αυταρχικοί και με το μετονέχτημα της πολιτικής ακαμψίας, στερημένοι, το κυριώτερο από μια στρατηγική αντίληψη, οι Τρίτσης και Αρσογιάννης, γίνονται εύκολος στόχος στα χτυπήματα του εχθρού τους, και γάνουν τη μια θέση μετά την άλλη.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΗΣ «Κ»ΝΕ

Είναι χαρακτηριστική η δήλωση Αρσογιάννη στην Βουλή ότι ακόμα δεν μπορεί να εξηγηθεί γιατί οι φοιτητές δεν περιμέναν μισή ώρα ακόμα πάνω στην οδό Σταδίου, αλλά θέλησαν να προχωρήσουν.

Μα αν δεν προχωρούσαν δεν θα συγκροτούνταν με την αστυνομία, και αν δεν συγκροτούνταν με την αστυνομία δεν θα βρισκόταν ο Αρσογιάννης στη θέση του ανθρώπου που χτύπησε με τα ΜΑΤ τους φοιτητές, που «αιματοκύλησε την Αθήνα», όπως με καμάρι ανακοίνωσε την άλλη μέρα ο ρωσοδούλος τύπος.

Σε άλλη στήλη της εφημερίδας σχετικά με τη συγκρούση «Κ»ΝΕ - αστυνομίας γράφουμε πως είναι η πρώτη φορά που η «Κ»ΝΕ και το ψευδο - ΚΚΕ συγκροτούνται με την αστυνομία από τότε που υπάρχουν. Οι κλασικοί αρνητές κάθε αντιπαράθεσης με τις δυνάμεις καταστολής της αστικής τάξης και του κράτους της, επιδίωξαν μια συγκρούση που ήταν ολότετα αχρησιστη. Με λίγα λόγια έκαναν μια προβοκάτσια.

Ο Αρσογιάννης την ώρα των ε-

κεί ηγεσίες θεωρούν την εξέγερση του Πολυτεχνείου φοιτητική υπόθεση γι' αυτό οι φοιτητές συνδικαλιστές έχουν το πάνω χέρι σε κάθε επέλαση της 17 του Νοέμβρη σε κάθε τι που αφορά συνθήματα, καταθέσεις στεφανιών, ομιλίες, ή πολιτικό πλαίσιο της πορείας του Πολυτεχνείου. Αυτή είναι μια κατάχρηση του σοσιαλφασισμού που θέλει έτσι να μειώσει τον κυρίαρχο ρόλο όλων του λαού και μάλιστα του εργαζόμενου, που έδωσε μάλιστα όλα τα θέματα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και ν' αναδειξεί σαν καθοριστικό παράγοντα σ' αυτήν εκείνο το στράμη της διανοήσης στο οποίο αυτός διατηρεί τις καλύτερες προσβάσεις.

Πραγματικά είναι μεγάλη υποκρισία να καταθέτει στεφάνι ο αρχηγός της αστυνομίας. Μήπως όμως δεν είναι να καταθέτει ο Παπανδρέου, που είναι προϊστάμενος του αρχηγού της αστυνομίας, που συνέχισε να χρησιμοποιεί τα ΜΑΤ, που είναι αρχηγός της ΚΥΠ κ.λπ.

Μήπως δεν είναι υποκρισία να καταθέτει στεφάνι ο Φλωράκης που είναι ο αρχηγός εκείνου του κόμματος που σικωφάντησε και στη συνέχεια ξυλοκόπησε την συντονιστική της κατάληψη το 1973; Μήπως δεν είναι υποκρισία και υποτιμητικό για μια εξέγερση να καταθέτει στεφάνι ο αρχηγός μιας παράταξης που επίσης ξυλοφόρτωσε το λαό μετά το '73 και που στους κόλπους της μεριλαβάνει πολλούς μνηστές και συνεργάτες του φασισμού των

συνταγματάρχων.

Όχι δεν ήταν από δημοκρατική ευαισθησία που το ψευδοΚΚΕ απαγόρευσε στον Αρσογιάννη να καταθέσει στεφάνι. Ήταν για να δώσει χτύπημα στην πολιτική φράση Αλέκαρα - Κουτσόγιωργα ή για να προκαλέσει νέα επεισόδια ανήμερα στις 17 Νοέμβρη, αν ο Αρσογιάννης τολμούσε να ανηγήσει την απαγόρευση.

Ταυτόχρονα οι «Συσπειρώσεις» σαν εκπρόσωποι των συντονιστικών επιτροπών καταλήψεων των Σχολών του Πολυτεχνείου (οι καταλήψεις ελέγχονται από τις «Συσπειρώσεις» κι όχι από το ψευδοΚΚΕ, τοιλάχιστον μέχρι προχθές, που η «Κ»ΝΕ προς γενική κατά- πληξη των «Συσπειρώσεων» άρχισε και αυτή να ρίχνει την γραμμή των καταλήψεων) απαγορεύσαν και στον Τρίτση να καταθέσει στεφάνι.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ «ΚΕ-ΝΤΡΟΥ»

Όμως τώρα τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα για τις ρωσοφιλικές δυνάμεις. Αμέσως μετά τα επεισόδια της Σταδίου και τις ομοβροντίες όχι μόνο του ρωσοφιλικού αλλά και του Ν.Δ. τύπου ενάντια στον Αρσογιάννη, την άλλη μέρα οι Αλεξράς και Κουτσόγιωργας αντιδράσαν για λογαριασμό του ζητώντας πολιτική κάλυψη του από το Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ.

Η ρωσοφιλική φράση ήταν αδύνα-
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ Η ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΓΙΑΡΟΥΖΕΛΣΚΙ

Στις 19 αυτού του μήνα ήρθε στην χώρα μας ο Γιαρουζέλσκι. Δύο μέρες μετά την πορεία του Πολυτεχνείου η εβδομάδα έκλεισε με την επίσκεψη αυτού του φασίστα.

Η επίσκεψη αυτή έχει μια διπλή πολιτική σημασία. Μια εξωτερική και μια εσωτερική. Ο Γιαρουζέλσκι είναι ο πιο απομονωμένος άνθρωπος του Γκορμπατσώφ στη διεθνή πολιτική ζωή. Η προσπάθειές του για «μεταρρυθμίσεις» στο πνεύμα της «περστρόικα» έχουν ανάγκη από μια διεθνή υποστήριξη. Μόνο μια χώρα υπάρχει στη Δύση που έχει μια κυβέρνηση φιλική προς τον σοσιαλϊμπεριαλισμό. Αυτή η χώρα λοιπόν, η Ελλάδα δηλαδή με τον φιλορώσο Παπανδρέου επικεφαλής, έπρεπε να εκπληρώσει αυτή την αποστολή. Ο Παπανδρέου πήρε από το χέρι τον σοσιαλφασίστα Γιαρουζέλσκι, απο-

δεικνύοντας ταυτόχρονα και την δικιά του ιδεολογική συγγένεια με τον σοσιαλφασισμό, για να τον πλάσσει στη Δύση σαν μεταρρυθμιστή και δημοκράτη. Μόνο και μόνο όμως το γεγονός, ότι το μόνο εργατικό συνδικάτο στην Πολωνία η «Αλληλεγγύη» είναι στην παρανομία, ακόμα και το γεγονός της διάλυσης πριν λίγες μέρες του Σοσιαλιστικού Κόμματος την μέρα της ίδρύσής του, δείχνουν το μέγεθος της απάτης και της υποκρισίας. Από την άλλη πλευρά ο Παπανδρέου χρησιμοποίησε τον Γιαρουζέλσκι και για τις εσωτερικές εξελίξεις. Παρουσίασε στην σοβινιστική αστική τάξη αυτόν τον σοσιαλφασίστα σαν υπερασπιστή των συμφερόντων της Κύπρου και εγγυητή των συνόρων στο Αιγαίο. Νέος δηλαδή Ζιφκωφ και προστάτης για την σοβινιστική αστική τάξη!

Η οργάνωσή μας είχε ήδη αποφασίσει να πραγματοποιήσει μια πορεία διαμαρτυρίας στην Αθήνα από τότε που ανακοινώθηκε αυτή η «επίσημη επίσκεψη». Αποφασίσαμε αυτή την πορεία για να διαδηλώσουμε όχι απλά ενάντια στο φασισμό, αλλά ιδιαίτερα ενάντια ΣΤ' ΑΥΤΟΝ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ που τολμάει να κρατάει μια κόκκινη σημαία! Να διαδηλώσουμε ενάντια στον Παπανδρέου, που με πρωτοφανές θάρρος καλεί στη χώρα μας το φασίστα Γιαρουζέλσκι τη στιγμή που κομμάτι δημοκρατική χώρα δεν τον έχει δεχτεί. Να διαδηλώσουμε την συμπάραστασή μας στην Πολωνική εργατική τάξη που αγωνίζεται φιλικότερα και χτυπιέται από τα τανκς αυτού του μεταρρυθμισμένου σοκκομμουνιστή σοσιαλφασίστα.

Αμέσως μετά την πορεία του Πολυτεχνείου η ΟΑΚΚΕ ξεκίνησε με αφισσοκόλληση στο κέντρο της Αθήνας. Αυτό προκάλεσε ιδιαίτερη αίσθηση στον κόσμο, που εκδήλωνε όταν πολύ θετικά γι' αυτή την αφίσσα μας.

Συγκεντρωθήκαμε την Παρασκευή στις 4.30 στην πλατεία Κάνιγγος. Τα πάνω μας έγραφαν: «Ούτε ΗΠΑ - Ούτε Ρωσία - Ψωμί - Ειρήνη - Δημοκρατία» και «Έξω ο φασίστας Γιαρουζέλσκι». Μείναμε μισή περίπου ώρα φο-

νάζοντας συνθήματα και μοιράζοντας την προκήρυξή μας στον κόσμο που ήταν εκεί. Στις 5.00 ξεκινάει η πορεία για να περάσει από Πατησίων - Αιόλου - Σταδίων - Πανεπιστημίου - Ομόνοια - Γ' Σεπτεμβρίου - Κάνιγγος. Το μπλοκ της ΟΑΚΚΕ συγκροτημένο και πάνω από όλα οπλισμένο με το θάρρος και την τόλμη που χαρακτηρίζει αυτόν που λέει την αλήθεια, φωνά-

ζει στους δρόμους της Αθήνας «Έξω απ' την Ελλάδα φασίστα Γιαρουζέλσκι». «Οι κομμουνιστές είναι με τους εργάτες όχι με τα τανκς και τους φετασκράτες». «Αλληλεγγύη στους Πολωνούς εργάτες». «Κάτω οι χούντες Τουρκίας - Πολωνίας». Μια φωνή δυνατή καθαρή, μια φωνή - καταγγέλλει κι ένα μπλοκ αποφασισμένο δίνει ένα γε-

ρο χαστούκι στην Πολωνική χούντα και στο Ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό που τη στηρίζει. Ο κόσμος στα πεζοδρόμια στη διάρκεια της πορείας μας χειροκροτούσε και επιβεβαίωνε τη σημασία της. Φτάνοντας στα Προπύλαια μας υποδέχτηκαν με ενθουσιασμό οι Πολωνοί εκπρόσωποι του συνδικάτου της «Αλληλεγγύης», που ήταν εκεί. Μας έδωσαν προκήρυξεις τους και συνεχίζουμε προς την Ομόνοια για να κλείσει η πορεία μας στην πλατεία Κάνιγγος όπου και ξεκινάσαμε.

Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι τελικά η ΟΑΚΚΕ ήταν η μόνη πολιτική δύναμη που βγήκε ανοιχτά ενάντια στο σοσιαλφασισμό με μια πορεία στην Αθήνα, που τολμάει να υψώσει τη φωνή της στους «μεγάλους», και να υποστηρίξει με όλες της τις δυνάμεις την υπόθεση της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Κανέναν από τους φετασικιστικούς δεν ήρθε στην πορεία και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αρνήθηκαν να καταγγείλουν το φασίστα Γιαρουζέλσκι. Αυτοί που σήμερα στο όνομα της ιδεολογίας του μαρξισμού στρέφονται εναντίον του λαού της Πολωνίας. Όμως οι πράξεις και όχι τα λόγια μετράνε. Η εργατική τάξη της Πολωνίας θα νικήσει!!!

Κανέναν από τους φετασικιστικούς δεν ήρθε στην πορεία και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αρνήθηκαν να καταγγείλουν το φασίστα Γιαρουζέλσκι. Αυτοί που σήμερα στο όνομα της ιδεολογίας του μαρξισμού στρέφονται εναντίον του λαού της Πολωνίας. Όμως οι πράξεις και όχι τα λόγια μετράνε. Η εργατική τάξη της Πολωνίας θα νικήσει!!!

Κανέναν από τους φετασικιστικούς δεν ήρθε στην πορεία και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αρνήθηκαν να καταγγείλουν το φασίστα Γιαρουζέλσκι. Αυτοί που σήμερα στο όνομα της ιδεολογίας του μαρξισμού στρέφονται εναντίον του λαού της Πολωνίας. Όμως οι πράξεις και όχι τα λόγια μετράνε. Η εργατική τάξη της Πολωνίας θα νικήσει!!!

Κανέναν από τους φετασικιστικούς δεν ήρθε στην πορεία και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αρνήθηκαν να καταγγείλουν το φασίστα Γιαρουζέλσκι. Αυτοί που σήμερα στο όνομα της ιδεολογίας του μαρξισμού στρέφονται εναντίον του λαού της Πολωνίας. Όμως οι πράξεις και όχι τα λόγια μετράνε. Η εργατική τάξη της Πολωνίας θα νικήσει!!!

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ» ΝΤ. ΝΟΒΑΚΟΦΣΚΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Την ημέρα της διαδήλωσής της οργάνωσή μας ενάντια στο Γιαρουζέλσκι πραγματοποιήθηκε στις 7 το απόγευμα σε αίθουσα των Χρημάτων εκδήλωση της «επιτροπής αλληλεγγύης στους Πολωνούς εργάτες». Η επιτροπή αυτή είχε συσταθεί από ελληνικές εθελοντικές οργανώσεις μετά το φασιστικό πραξικόπημα στην Πολωνία με σκοπό να εκφράσει τόσο την αντίθεση όσων συμμετείχαν σ' αυτήν στο καθεστώς Γιαρουζέλσκι όσο και την υποστήριξη της στη δίκαιη, άμεση από τους σοσιαλφασίστες Πολωνούς και τους πάτρωνές τους Ρώσους, πολωνική εργατική τάξη.

Η υποτίμηση άργότερα του αγώνα του πολωνικού λαού, παρότι η «Αλληλεγγύη» βγήκε στην παρανομία, αλλά και η υποτίμηση του ρόλου του ρωσικού σοσιαλϊμπεριαλισμού τοπικά και παγκόσμια, έφερε τον μωροισμό αυτής της επιτροπής. Δεν θα μπορούσε έτσι η πρόσφατη εκδήλωσή της να έχει την αναλογη επίγειο για παρά το ότι σ' αυτήν κεντρικός ομιλητής ήταν ένα στέλεχος της «Αλληλεγγύης» η Ντανιέλα Νοβακόφσκα.

Μια ακόμη παραπέρα αιτία για την όχι επιτυχία αυτής της εκδήλωσης ήταν τόσο ο χώρος που διαλέχθηκε για την πραγματοποίησή της όσο και η υποτονισμένη προπαγάνδισή της σε μια στιγμή μάλιστα που ο δημοκράτης λαός μας αντικρούει στις κάμερες της ελληνικής τηλεόρασης τον σφεαγίτη του πολωνικού λαού. Είμαστε σίγουροι πως αν η επιτροπή, έστε και στα κλειστά πλαίσια που αυτή έκρινε, προπαγάνδιζε από μέρες πριν μια εκδήλωση σε κεντρικό θέατρο της Αθήνας, θα μπορούσε να εκφράσει πολλούς αριστερούς και δημοκράτες ανθρώπους του λαού και να τους φέρει πιο κοντά στις απόψεις της πολωνικής «Αλληλεγγύης».

Συντροφοί της οργάνωσής μας, μετά την αντιφασιστική εκδήλωσή της στους δρόμους της Αθήνας, πήγαν στη συγκέντρωση της επιτροπής μοιράζοντας και εκεί την προκήρυξή μας. Στη συνέχεια παρακολούθησαν την εκδήλωση που αρχισε με μια μικρή εισήγηση των διοργανωτών για να πάρει το λόγο για την κεντρική ομιλία το στέλεχος της «Αλληλεγγύης». Δεν έχουμε μάγνητοφωνημένη την ομιλία της, ωστόσο μπορούμε να μεταφέρουμε ορισμένα κύρια σημεία αυτής της ομιλίας.

Η εκπρόσωπος της «Αλληλεγγύης» κόντασε στην αρχή μια αναφορά στην οικονομική - κοινωνική και πολιτική κατάσταση στην Πολωνία μετά το φασιστικό πραξικόπημα, απάντησε στη συνέχεια σε ερωτήσεις που της υπέβαλαν πολλοί από το ακροατήριο.

Μέσα απ' αυτήν την ομιλία είδαμε το προνόημα της «Αλληλεγγύης» σε ζητήματα τόσο της τοπικής όσο και της παγκόσμιας κατάστασης. Παρακολούθησα το πρόγραμμα της συνελεύσεως της πολωνικής εργατικής τάξης, ενάντια στο καταπιεστικό φασιστικό καθεστώς, αλλά και εναντίον στους υποστηρικτές του Ρώσου ιμπεριαλιστή. Έγινε φανερό πως ο λαός και οι εργάτες ξέρουν καλά τον ρόλο της Ρωσίας.

«Ρωσισμοί που πήγαν τα λεφτά από τις επισκοπές των ρωσικών πλοίων στο Γκνίνσκι. Δεν πήραμε απάντηση» τόνισε η εκπρόσωπος. Σε άλλο σημείο είπε: «Ρωσισμοί που πήγαν το κάρβουνο και τα χέρνια από την πόλη τους. Πάει δε μα, είναι». Ανάφερε πως ο πολωνικός λαός ξέρει ότι πίσω απ' όλα αυτά βρίσκεται η Ρωσία, πως αυτή ήταν ο εμπελιστής και καθοδηγητής του πραξικόπηματος, πως αυτή είναι υπεύθυνη για τα δεινά που υποφέρει ο λαός. Έφτασε να χαρακτηρίσει την Πολωνία σε μια χώρα που βρίσκεται «κάτω από σοβιετική κατοχή».

Όμως είπε ότι παράλληλα η αντίσταση στην εσωτερική αντίδραση και στον εξωτερικό εχθρό όλο και δυναμώνει. Είπε πως, παρότι συνδικάτα, οργανώσεις, ομάδες βρίσκονται στη παρανομία, ο πολωνικός λαός αντιστέκεται με χίλιους τρόπους. Μάθαμε έτσι ότι στη Πολωνία κυκλοφορούν 400 παρήγορα έντυπα και εφημερίδες, ότι συγκροτούνται ομάδες αντίστασης της νεολαίας, ότι υπάρχουν σκέψεις για την ίδρυση πολιτικών κομμάτων και ότι πρόσφατα ιδρύθηκε ένα τέτοιο, το σοσιαλιστικό κόμμα, που την ημέρα της ίδρύσής του αναγκάστηκε από το καθεστώς να βγει στη παρανομία και να σπείρει ηγετικά στελέχη του. Μια μεγάλη οργάνωση της νεολαίας αρνείται, κατά την κατάταξη των μέλών της στο στρατό, να «ορκιστεί ανώνυμα φίλια με το ρωσικό στρατό» της ζητάει το καθεστώς Γιαρουζέλσκι. Ο λαός, παρότι έχει ρι-

χτεί στη πιο μεγάλη φτώχεια καθώς οι ομιλίες στα καθεστώματα τροφίμων είναι ένα καθημερινό φαινόμενο, ο μισθός και τα μισθοκάτια όλο και πέφτουν, οι μισθιστές στις τιμές των αγαθών πρώτης ανάγκης μεγαλώνει, είναι ενωμένος ενάντια σ' αυτή την κλαίκα. Είναι χαρακτηριστική της ενοχής του λαού η απάντησή που έδωσε η εκπρόσωπος σε ερώτηση αν υπάρχει κίνημα των γυναικών: «Δεν υπάρχει φεμινιστικό κίνημα. Οι γυναίκες είναι ενωμένες με τους άντρες σε ένα κοινό σκοπό», μας είπε.

Σε ερώτηση για το πρόσφατο δημοψήφισμα και την «περστρόικα» στη Πολωνία, η Νοβακόφσκα ανέφερε ότι για το δημοψήφισμα η «Αλληλεγγύη» δεν το μισοκόταρει, αλλά δεν παίρνει μέρος. Όσο για την «περστρόικα» του Γιαρουζέλσκι τέτοιο πράγμα είπε πως δεν υπάρχει όπως ακριβώς και στη Σοβ. Ένωσε. Σε σχετική ερώτηση για το πως βλέπει η «Αλληλεγγύη» τους Αμερικανούς, η εκπρόσωπος της είπε ότι παρότι θεωρεί την Αμερική ένα δημοκρατικό κράτος σε σχέση με το φασιστικό καθεστώς της Ρωσίας, η «Αλληλεγγύη» είναι αντίθετη με τις επεμβάσεις των Αμερικάνων στις χώρες του τρίτου κόσμου, γι' αυτό και διατηρεί σχέσεις με τα κινήματα της Λατινικής Αμερικής. Τελειώνοντας την απάντησή της σ' αυτή την ερώτηση τόνισε ότι «οι λαοί και οι χώρες πρέπει να είναι αλληλεγγύη και από τους Αμερικανούς και από τους Ρώσους».

Αυτά ήταν τα πιο χαρακτηριστικά σημεία της ομιλίας και των απαντήσεων που έδωσε η εκπρόσωπος της «Αλληλεγγύης». Χειροκροτήσαμε θερμά αυτή την αγωνιστική για όσα μάθαμε αλλά και γιατί στο πρόσωπό της διακρίναμε τον αγώνα που δίνει ο πολωνικός λαός. Είναι σίγουρο πως αυτός ο λαός και η «Αλληλεγγύη», όσο κι αν αυτή η τελευταία δεν έχει βάλει στόχο την ανατροπή της κλαίκας και την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας, όπως και η ίδια η εκπρόσωπος μας είπε, έχουν την δύναμη να συνεχίσουν να αντιστέκονται, πως αποτελούν αγκυχή στα πλευρά της ρωσικής υπερέντασης και δύναμη υποστήριξης του αγώνα που διεξάγουν σήμερα οι λαοί.

Ακουή καταλαβαμε πως αυτός ο περηφανός λαός που δεν υποτάσσεται θα είναι από τους πρώτους που θα αντισταθεί στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που θέλουν να εξαπολύσουν οι Ρώσοι.

Πως όχι αργά, αυτή η εργατική τάξη, θα μπορέσει μέσα απ' τις δυσκολίες να διακρίνει το μαύρο από το κόκκινο, να απαλλαγεί από τις επιδράσεις του καθολικισμού, του αστικού ρεφορμισμού, από επιδράσεις της αστικής ιδεολογίας και να ξεπετάξει μπροστά τα προχωρημένα πολιτικά τμήματά της, το πραγματικό κομμουνιστικό της κόμμα, στην πάλη για την κοινωνική της απελευθέρωση.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΤΕΩΣ Μ-Λ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ Ο ερχομός του Γιαρουζέλσκι τους ξεσκέπασε

Όσα δεν διδάσκουν τα χρόνια τα διδάσκουν οι μέρες. Όσα δεν ξεκαθαρίζουν χρόνια ιδεολογικής πάλης στους κόλπους ενός κινήματος που από συνθήματα ονομάζουμε πια μαρξιστικό - λενινιστικό, τα ξεκαθάρισε ο φασίστας Γιαρουζέλσκι με τον ερχομό του στην Ελλάδα.

Θα μπορούσε κάποιος καλύτερος αριστερός ή ακόμα κάποιος παραπλανημένος μαρξιστής - λενινιστής από την προπαγάνδα του αλβανικού οππορτουισμού να θεωρεί την Ρωσία πιο αδύναμη από την Αμερική. Θα μπορούσε να θεωρεί την Αμερική σε επίθεση και την Ρωσία σε άμυνα, κάτω από την επίδραση των μεγαφώνων της Μόσχας. Θα μπορούσε ακόμα αν ήταν πιο τυφλός να βλέπει ότι η Αμερική και όχι η Ρωσία δυναμώνει τις θέσεις της στη χώρα μας. Κανείς ακόμα δεν θα θεωρούσε οπωσδήποτε οππορτουιστή ένα μαρξιστή - λενινιστή που ακόμα δεν μπορεί να διακρίνει ένα γεγονός που έχει αρχίσει πλατείτα να διακρίνει ο λαός μας, ότι δηλαδή ο Παπανδρέου είναι με τη Ρωσία.

Σε μια εποχή υποχώρησης και διάλυσης του παγκόσμιου κινήματος μετά την ήττα του κινέζικου προλεταριάτου, σε μια εποχή που όλοι ταλαντεύονται στον κόσμο από τις πολιτικές θύελλες που εξαπολύει το Κρεμλίνο στηριγμένο σε η συντριπτική υπεροχή των όπλων του, λίγοι θα απαιτούσαν από έναν κομμουνιστή να έχει ξεκαθαρίσει αυτά τα ζητήματα και να έχει επιμείνει στον μαρξισμό - λενινισμό - μαόισμό, και τη μεγάλη κατάχτησή του που είναι η στρατηγική θεωρία των 3 κόσμων.

Εμείς είμαστε από αυτούς. Και επιμένουμε εδώ και τρία χρόνια πριν τη διάσπαση του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, ότι δίχως το ξεκαθάρισμα σ' αυτά τα ζητήματα δεν μπορεί να υπάρχει ενιαίο και σωστό κομμουνιστικό κίνημα. Είμαστε από εκείνους που επιμένουμε ότι οι λαθραίες θέσεις σ' αυτά τα ζητήματα οδηγούσαν στον οππορτουισμό και ότι σε συνδυασμό με την καθάρση της Σκέψης Μάο τσε Τουνγκ, από το θεωρητικό οπλοστάσιο του μαρξισμού ήταν ήδη οππορτουισμός.

Αυτό αποδείχτηκε σήμερα που η επίσκεψη Γιαρουζέλσκι όχι απλώς ανάδειξε οππορτουισμούς, αλλά ανάδειξε προδοσίες. Πριν από μερικά χρόνια δεν θα περίμενε κανείς άνθρωπος που παρακολουθεί την πολιτική ζωή ότι οργανώσεις που στον ένα ή στον άλλο βαθμό μιλάνε για ρωσικό σοσιαλϊμπεριαλισμό, θα αντιδρούσαν έτσι όπως αντιδράσαν στον ερχομό του Γιαρουζέλσκι. Ο Γιαρουζέλσκι είναι ένα παγκόσμιο σύμβολο σοσιαλφασισμού είναι υπόδειγμα ρωσικής παρέμβασης στην καταστολή ενός ανεξαρτησιακού και εργατικού επαναστατικού κινήματος, είναι ταυτόχρονα, μαζί με το Αφγανιστάν, η αξίλλεια φτέρνα του Γκορμπατσώφ καθώς αποδείχνει το πως αυτός στηρίζει φασίστες. Η Ελλάδα είναι το πρώτο ευρωπαϊκό κράτος που υποδέχεται επίσημα αυτόν τον φασίστα.

Κι όμως όλοι αυτοί δεν κάνανε την παραμικρή πολιτική κίνηση. Όλοι αυτοί κάλυψαν την επίσκεψη Γιαρουζέλσκι, κάλυψαν τον Παπανδρέου που τον κάλεσε. Κάλυψαν το ψευτοΚΚΕ. Όλοι αυτοί δόσανε το πράσινο φως και την υποστήριξή τους με μια τέτοια πελώρια διεθνή και εσωτερική πρόκληση.

Όλοι αυτοί που είχαν «φριξί» με τον μειοψηφικό φασίστα Λεπέν, που δεν ήταν καν επίσημος κρατικός καλεσμένος, οργανώνοντας πορείες. Όλοι αυτοί που πάντα καταγγέλλουν και τον πιο μακρινό αμερικανόδουλο φασίστα τώρα δεν βρήκαν λέξη να γράψουν στους τοίχους, μια αφίσσα, ή μια ανακοίνωση ή μια συγκέντρωση. ΚΚΕ (μ-λ), Κίνηση, ΣΑΚΕ, Κομμουνιστ. Αναγέννηση (Διαρρηχτές) όλοι αυτοί απόδειξαν την προδοσία τους, ιδιαίτερα αυτοί που τολμάν να μιλάν για Μάο τσε Τουνγκ και πιο πολύ οι διαρρηχτές των ίδων δόσανε αποστάσεων απέναντι σε ΗΠΑ και

ΡΩΣΙΑ. Όλοι αυτοί απόδειξαν τι κρύβουν πίσω από την δήθεν ταξικό-τητα τους, και τον αντιαμερικανισμό τους. Κρύβεται η υποταγή τους στο σοσιαλϊμπεριαλισμό και μάλιστα, ακόμα πιο πολύ, ο πρωτοπόρος ρόλος με τον οποίον υπηρετούν τα σχέδιά του. Η πορεία τους δεν έχει επιστροφή γιατί αυτοί σημαχούν με τον σοσιαλϊμπεριαλισμό ακριβώς τη στιγμή που αυτός δυναμώνει την παρουσία του παγκόσμια και στη χώρα μας. Συμμαχούν μαζί του ακριβώς επειδή δυναμώνει. Εκεί αναδειχθήσαν εφώμλλοι και ομοίωματοι του κλασικού τροτσισμού που συνεργάστηκε και συμάχησε με τον χιτλερισμό στον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο στο όνομα δήθεν «της ταξικής» και «ενάντια σε όλους τους ιμπεριαλιστές» πάλης.

Οι αποστάτες του μ-λ κινήματος, οι αποστάτες του μαοισμού αποδείχθηκαν πολύ πιο τροτσικιστές από κείνους που καταφέρναν ενάντια στο Στάλιν, ή που είναι λίγο πολύ φιλικό με τον τροτσισμό, ή με τον αυθομητισμό κάθε είδους.

Η «Ρήξη» μαζί με το «Μαχητή» διοργάνωσαν τουλάχιστον μια συγκέντρωση όπου μίλησε εκπρόσωπος της «Αλληλεγγύης» (γράφουμε σε άλλο άρθρο γι' αυτό) και η ΟΣΕ φώναζε επίμονα και στην πορεία του Πολυτεχνείου και πιο πολύ στην πορεία των φοιτητών, την μέρα πούρθε ο Γιαρουζέλσκι, συνθήματα εναντίά του.

Η αποθέωση βέβαια του νεοτροτσισμού και της προδοσίας ανήκει στους Διαρρηχτές της Κ. Αναγέννησης, που φρόντισαν να κάνουν αυτές τις μέρες της αφισσοκόλλησής τους για το «αριστερό αντικυβερνητικό μέτωπο», δηλαδή το μέτωπο της φάσης για το ψευτοΚΚΕ και τον σοσιαλϊμπεριαλισμό. Για να μη μείνει μάλιστα κομμάτι αμφιβολία ότι γι' αυτό πρόκειται, πρόβαλαν στην πρώτη γραμμή της αφίσσας τους, το σύνθημα «ούτε ΠΑΣΟΚ - ούτε Δεξιά» που είναι κατάλληλο, για τα συμφέροντα του ψευτοΚΚΕ, κοτσουρμένο το παλιό καλό σύνθημα μιας άλλης φάσης «ούτε ΠΑΣΟΚ - ούτε Δεξιά - Αυτό το ΚΚΕ δεν είναι αριστερά».

Αριστερά λοιπόν αντικυβερνητικό μέτωπο όπου το ψευτοΚΚΕ είναι αριστερά. Αυτοί είναι οι διαρρηχτές. Αποστάτες και διασπαστές. Ο κόσμος όμως έχει αρχίσει να τους καταλαβαίνει.

Ο ΓΙΑΡΟΥΖΕΛΣΚΙ ΚΟΥΒΑΛΗΣΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Οι πολωνοί πρόσφυγες στην Ελλάδα γνώρισαν στις μέρες της επίσκεψης του Γιαρουζέλσκι, την αντιδημοκρατία και τις απαγορεύσεις και της ελληνικής κυβέρνησης.

Φαίνεται πως όπου πηγαίνει ο σοσιαλφασίστας στρατηγός φέρνει μαζί του και τον φασισμό.

Έτσι, στις 19 του Νοέμβρη την πρώτη μέρα της επίσκεψής, οι πολωνοί πρόσφυγες συγκεντρώθηκαν κάτω από τα πάνω της «Αλληλεγγύης» για να διαμαρτυρηθούν, την ώρα που ο Γιαρουζέλσκι καταβετε στεφάνια στο μνημείο του «Αγνώστου στρατιώτη» στο Σύνταγμα. Η αστυνομία αντέταξε αμέσως διαλύοντας την συγκέντρωση και απαγορεύοντας στην «Αλληλεγγύη» κάθε συγκέντρωση, κάθε διαδήλωση ακόμα και αφισσοκόλληση στο κέντρο της Αθήνας. Την ίδια μέρα το απόγευμα, παρά την απα-

γόρευση της αστυνομίας η «Αλληλεγγύη» πραγματοποίησε συγκέντρωση στην Ομόνοια καταδικάζοντας την «επίσκεψη» Γιαρουζέλσκι. Την δεύτερη μέρα της «επίσκεψής» η «Αλληλεγγύη» έστησε τραπέζι στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου, ενημερώνοντας τον λαό για τον φασισμό του Γιαρουζέλσκι.

Χαρακτηριστικό ήταν το αυτοκόλλητο που μοίραζαν με το σύνθημα: «Γιαρουζέλσκι πήγαινε στην Μόσχα» γραμμένο στην αγγλική γλώσσα.

ΜΕ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑ «70» ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ

Ο ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΚΣΕ

Με τον λόγο του για τα «70 χρόνια του Οκτωβρίου» ο Γκορμπατσώφ, είναι ο πρώτος ηγέτης του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού που τοποθετείται πάνω στα ζητήματα της ιστορίας, της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Μετά το Χρυσόφορο ρεβιζιονιστικό πραξικόπημα στα 1956 κάθε αναφορά σ' αυτήν, πέρα από μια γενικόλογη μεν αλλά συγκεκριμένη καταδίκη της «μπαρής-Σταλινικής» περιόδου, ήταν απαγορευμένη. Και αυτό γιατί ήταν πολύ νωπός τα χρόνια της επανάστασης και του σοσιαλισμού και κάθε θύμηση σ' αυτά ήταν αρκετά επικίνδυνη για τους επαναστατές Χρυσόφορους ρεβιζιονιστές. Έπρεπε με κάθε τρόπο να σβήσει μέσα από τις καρδιές και το νου των εργατών η μεγάλη Οκτωβριανή επανάσταση και η ηρωική πορεία της πρώτης σοσιαλιστικής οικοδόμησης στον πλανήτη. Να βγει μια

νεα γενιά, η γενιά της παλινόρθωσης χωρίς ιστορία, χωρίς καμιά σύνδεση με το κόκκινο παρελθόν.

Ο Γκορμπατσώφ όμως δεν είναι ούτε Χρυσόφορος ούτε Μπρέζνιεφ. Άλλωστε έχουν περάσει πάνω από 30 χρόνια από την παλινόρθωση του καπιταλισμού.

Ο Γκορμπατσώφ έχει τις πιο μεγάλες φιλοδοξίες. Θέλει να είναι αυτός που θα οδήγησει τον ρωσικό σοσιαλ-ιμπεριαλισμό στον πόλεμο... στην παγκόσμια ηγεμονία.

Γι' αυτό του χρειάζεται η ιστορία. Θέλει να δώσει στο λαό «ιδανικά» τόσο για να δουλέψει πιο πολύ στην παραγωγή, όσο και για να σφάζει πιο καλά τους Αφγανούς αντάρτες. Ο Γκορμπατσώφ είναι υπερροϊκός και βιαστι-

κάς. Δεν φοβάται την επανάσταση. Γι' αυτό τη λαμβάνει μέσα στην ιστορία του Μπλοσεβίκικου κόμματος, για να πάρει ότι του είναι χρήσιμο στην σημερινή του «περστρόικα». Και αυτό υπάρχει, γιατί ολόκληρη η πορεία του Μπλοσεβίκικου κόμματος και του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στην ΕΣΣΔ, μέχρι την κηρύξη του ρεβιζιονισμού, ήταν η πάλη ανάμεσα στις δύο γραμμές, ανάμεσα στον Λενινισμό και τον ρεβιζιονισμό, ανάμεσα στον σοσιαλισμό και τον καπιταλισμό, ανάμεσα στην επανάσταση και την αντεπανάσταση.

Ο Γκορμπατσώφ βρίσκει τις ρίζες της κλίσης του, στον ρεβιζιονισμό, στον καπιταλισμό και στην αντεπανάσταση, σε όλη την πορεία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης και του Μπλοσεβίκικου κόμματος.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΦΑΣΗ

Ο Γκορμπατσώφ προσπαθεί να ξεπλύνει τη μεγάλη αντίφαση που υπήρχε επί των ημερών της σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής «επανάστασης» που έγινε στα δεκαπέντε χρόνια της ΕΣΣΔ. Ο Χρυσόφορος αποκήρυξε ολόκληρη την περίοδο 1930-50 με εξαίρεση τον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο, αν και π' αυτόν έκανε ότι μπορούσε για να μείνουν τα ρέζινα του Στάλιν. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν το κοινωνικό καθεστώς που υπήρχε σ' αυτή την περίοδο. Αυτό το πρόβλημα ο ρεβιζιονισμός το είχε αφήσει αναπάντητο, μένοντας σε παθητικότητα για «κατάληψη της αμερικανικής κριτικής», για «πρωτοπατριωτισμό» «αλλάγματα» από τον «αυτομόλο» Στάλιν. Ο ρεβιζιονισμός εμφάνιζε στον λαό ότι το νέο σε πλήρη αντίθεση με το παλιό, έκοψε την εστιασμένη ΕΣΣΔ στη βάση.

Αυτό ήταν κάτι το κακό, από την άποψη όμως. Γιατί κραματική η ιστορία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ πραγματοποιήθηκε αρχές της δεκαετίας του '30. Από εκεί και πέρα αρχίζει η αντίφαση με την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Αρχίζει το σκοτάδι και η βαρβαρότητα που με μόνιμη παρουσία παύει στην πρώτη σοσιαλιστική χώρα του Λένιν και του Στάλιν.

Ο Χρυσόφορος, πιεζόμενος με τον Τρότσκιισμό ενάντια στον Στάλιν, δεν μπορούσε όμως ταυτόχρονα να αρνηθεί ανοιχτά και ολοκληρωτικά την ύπαρξη του σοσιαλισμού στην Ελλάδα 30-50 και από τότε από πίσω στον σοσιαλισμό, αλλά από εκκρωση με «αυτοπροσώπως» σφινξοειδείς για την «συνέχιση της μεγάλης σοβιετικής πατριώδας».

Ο Γκορμπατσώφ όμως όπως γράφουμε και στην αρχή, δεν είναι Χρυσόφορος. Θέλει να βάλει τα πράγματα στη θέση τους.

«Όταν η συνείδησή σου είναι σ' απογοήτευση από τις αρχές του σοσιαλισμού δεν μπορείς να βάλεις το χέρι σου στη χώρα μας από εκείνο το όριο που ακολουθούσαν κάποτε, την άποψή σου το 1917» λέει στον λόγο του ο Γκορμπατσώφ, προσπαθώντας για πρώτη φορά να δώσει την εντύπωση σ' όλη την ιστορική πορεία της ΕΣΣΔ και της σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής Ρωσίας, και να ενοηθεί τη μεγάλη αντίφαση.

τιά στη σοσιαλιστική επανάσταση, στο τσούκιμα της αστικής τάξης και του κράτους της.

Πουθενά σε κανένα σημείο του λόγου του ο Γκορμπατσώφ δεν αναφέρει ποιάς ταξικής δύναμης ανέτρεψε η Οκτωβριανή επανάσταση. Προσπαθώντας μάλιστα να κρύψει την αντεπανάστατικό χαρακτήρα της αστικής τάξης πέφτει στις παρωτάδες γελοιοτήτες και αλχημείες:

«Η επανάσταση του Οκτωβρίου ήταν ένα ισχυρό ζεσκόμα εκατομμυρίων ανθρώπων που συνόδεσε τα ζωτικά συμφέροντα της εργατικής τάξης, τις παντοτινές προσδοκίες των αγροτών (2) τη δίψα των στρατιωτών και των γυναικών για ειρήνη και τον ιστορικό αγώνα των λαών της πολιτισμένης Ρωσίας για ελευθέρια και πρόοδο».

Το κόμμα του Μπλοσεβίκικου κληρονομιά να βρει το κίριο στοιχείο αυτής της πολιτικής διασύνδεσης αντικρουόμενων συμφερόντων να συνάψει τις διάφορες τάξεις και πάσης και να τις επικεντρώσει στην επίτευξη του κίριου στόχου της επανάστασης, αυτό της κατάληψης της εξουσίας. (Οι υπογραμμιστές δικές μας)

Και' αρχην η Οκτωβριανή επανάσταση δεν συνόδεσε τα ζωτικά συμφέροντα της εργατικής τάξης με τις παντοτινές προσδοκίες των αγροτών. Η Οκτωβριανή επανάσταση ήταν η επανάσταση της εργατικής τάξης και της φτωχής αγροτιάς. Και εδώ δεν πρόκειται για φραστικό λάθος. Γιατί δόθηκε ολόκληρη πλάη στο Μπλοσεβίκικό κόμμα ακριβώς πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Στο 8ο Συνέδριο του κόμματος ο Μπουχαρίν — που τόσο θαυμάζει ο Γκορμπατσώφ — έδωσε πάλι εντύπηση στην απόφαση της ένοπλης εξέγερσης, με τη θέση πως η αγροτιά δεν μπορεί να ακολουθήσει την εργατική τάξη. Γι' αυτό η σοσιαλιστική επανάσταση θα εκφραστεί τις «παντοτινές προσδοκίες των αγροτών». Ο Μπουχαρίν όπως και ο Γκορμπατσώφ έκριναν την αστική τάξη στο χωριό. Η Οκτωβριανή επανάσταση ξέσπασε ενάντια και σ' αυτή την αγροτιά, την πλειοψηφία αγροτιά και δεν μπορείς παρα να στηριχθεί στην φτωχή αγροτιά.

Όσο για το «κίριο στοιχείο της διασύνδεσης αντικρουόμενων συμφερόντων και συνάψεσόν των διάφορων τάξεων» εδώ ο Γκορμπατσώφ κάνει την επίβια του πραγματικότητας περτώντας στην γελοιοτήτα.

Τα πράγματα των Οκτωβρίων ήταν ξεκάθαρα, όπως ήταν ξεκάθαρα τα αντικρουόμενα συμφέροντα και οι διάφορες τάξεις. Ο Λένιν στις «θέσεις του Απριλίου» γράφει:

«Η ιδιομορφία της τρέχουσας σύγκρουσης στη Ρωσία βρίσκεται στο πάχος από τον πρώτο σταθμό της επανάστασης που έδωσε την εξουσία στην αστική τάξη επειδή ο βαθμός της ανεπτυκτικότητας και της οργάνωσης των προλεταρίων ήταν ανεπαρκής, στο δεύτερο σταθμό που πρέπει να δώσει την εξουσία στο προλεταριάτο και τα φτωχά στρώματα της αγροτιάς.» Την εγκαθίδρυση δηλαδή της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Φυσικά εκείνο που μας ενδιαφέρει δεν είναι οι συγκεκριμένες μορφές εκείνη την εποχή, οι οποίες σκόπευαν να εξασφαλίσουν ένα δασμό μεταξύ εργατών και αγροτών αλλά ο διαιωνισμός της ιδέας της φορολόγησης των ετών διατήρησης στην απεικονιστική της επανάστασης.

Ο Γκορμπατσώφ σηκώνει την σημαία της Οκτωβριανής επανάστασης για να χηλιώσει ότι πιο ε-

παναστατικό έφερε αυτή στον κόσμο, την εφαρμογή του Μαρξισμού-Λενινισμού, τη θεωρία της προλεταριακής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Ο Γκορμπατσώφ μέσα στον Οκτωβρή να χηλιώσει να βρει την... «περστρόικα» του και την βρίσκει «ζωντανό παράδειγμα αντίδογματικού, αληθινά διαλεκτικού και άρα νέου τρόπου σκέψης» στον Λενινισμό. Αφού όμως πρώτα το αφαιρέσει τις αρχές: «Δύο κυριότατα στοιχεία του «νέου τρόπου σκέψης» δίνει ο Γκορμπατσώφ. Το ένα είναι η αλληλία του συνθήματος «όλη η εξουσία στα σοβιέτ» στην περίοδο της προετοιμασίας του Οκτωβρίου, και είναι τα σοβιέτ ήταν στην κηρύξη των ρεβιζιονιστών και τον στέργουν και η αντεπανάσταση χηλιώσει το κόμμα και το άλλο η επίμονη του Λένιν να προχωρήσει στην σοσιαλιστική επανάσταση σε μια καθυστερημένη χώρα.

Πράγματι και στα δύο αυτά ζητήματα ο Λένιν και το Μπλοσεβίκικό κόμμα έδειξαν μεγάλο διαλεκτικό πολιτικό σκλήρες, γρήγορη προσαρμογή στις νέες καταστάσεις, βασικό στοιχείο για τη νίκη κάθε επανάστασης. Όμως η σχέση έχει μ' αυτό ο Γκορμπατσώφ. Όταν αφαιρεί όλα τα επαναστατικά περιεχόμενα από το μεγάλο της διαλεκτικής σκέψης του Λένιν:

Όσο ταχιστα και διαλεκτικά ο Λένιν προσαρμόζε τα συνθήματα και την τακτική στις κάθε φορά νέες καταστάσεις, όπως ανακάλυψε και αν έκανε στον Μαρξισμό, άλλο τόσο «δογματικά» ήταν σαν στειροειδή κολλήματα πάνω στις αρχές της προλεταριακής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και μ' αυτές τις αρχές καμια μ' καμιά σχέση δεν έχει ο Γκορμπατσώφ.

Πράγματι και στα δύο αυτά ζητήματα ο Λένιν και το Μπλοσεβίκικό κόμμα έδειξαν μεγάλο διαλεκτικό πολιτικό σκλήρες, γρήγορη προσαρμογή στις νέες καταστάσεις, βασικό στοιχείο για τη νίκη κάθε επανάστασης. Όμως η σχέση έχει μ' αυτό ο Γκορμπατσώφ. Όταν αφαιρεί όλα τα επαναστατικά περιεχόμενα από το μεγάλο της διαλεκτικής σκέψης του Λένιν:

Όσο ταχιστα και διαλεκτικά ο Λένιν προσαρμόζε τα συνθήματα και την τακτική στις κάθε φορά νέες καταστάσεις, όπως ανακάλυψε και αν έκανε στον Μαρξισμό, άλλο τόσο «δογματικά» ήταν σαν στειροειδή κολλήματα πάνω στις αρχές της προλεταριακής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και μ' αυτές τις αρχές καμια μ' καμιά σχέση δεν έχει ο Γκορμπατσώφ.

Πράγματι και στα δύο αυτά ζητήματα ο Λένιν και το Μπλοσεβίκικό κόμμα έδειξαν μεγάλο διαλεκτικό πολιτικό σκλήρες, γρήγορη προσαρμογή στις νέες καταστάσεις, βασικό στοιχείο για τη νίκη κάθε επανάστασης. Όμως η σχέση έχει μ' αυτό ο Γκορμπατσώφ. Όταν αφαιρεί όλα τα επαναστατικά περιεχόμενα από το μεγάλο της διαλεκτικής σκέψης του Λένιν:

Όσο ταχιστα και διαλεκτικά ο Λένιν προσαρμόζε τα συνθήματα και την τακτική στις κάθε φορά νέες καταστάσεις, όπως ανακάλυψε και αν έκανε στον Μαρξισμό, άλλο τόσο «δογματικά» ήταν σαν στειροειδή κολλήματα πάνω στις αρχές της προλεταριακής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και μ' αυτές τις αρχές καμια μ' καμιά σχέση δεν έχει ο Γκορμπατσώφ.

Όσο ταχιστα και διαλεκτικά ο Λένιν προσαρμόζε τα συνθήματα και την τακτική στις κάθε φορά νέες καταστάσεις, όπως ανακάλυψε και αν έκανε στον Μαρξισμό, άλλο τόσο «δογματικά» ήταν σαν στειροειδή κολλήματα πάνω στις αρχές της προλεταριακής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και μ' αυτές τις αρχές καμια μ' καμιά σχέση δεν έχει ο Γκορμπατσώφ.

Όσο ταχιστα και διαλεκτικά ο Λένιν προσαρμόζε τα συνθήματα και την τακτική στις κάθε φορά νέες καταστάσεις, όπως ανακάλυψε και αν έκανε στον Μαρξισμό, άλλο τόσο «δογματικά» ήταν σαν στειροειδή κολλήματα πάνω στις αρχές της προλεταριακής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και μ' αυτές τις αρχές καμια μ' καμιά σχέση δεν έχει ο Γκορμπατσώφ.

Όσο ταχιστα και διαλεκτικά ο Λένιν προσαρμόζε τα συνθήματα και την τακτική στις κάθε φορά νέες καταστάσεις, όπως ανακάλυψε και αν έκανε στον Μαρξισμό, άλλο τόσο «δογματικά» ήταν σαν στειροειδή κολλήματα πάνω στις αρχές της προλεταριακής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και μ' αυτές τις αρχές καμια μ' καμιά σχέση δεν έχει ο Γκορμπατσώφ.

Όσο ταχιστα και διαλεκτικά ο Λένιν προσαρμόζε τα συνθήματα και την τακτική στις κάθε φορά νέες καταστάσεις, όπως ανακάλυψε και αν έκανε στον Μαρξισμό, άλλο τόσο «δογματικά» ήταν σαν στειροειδή κολλήματα πάνω στις αρχές της προλεταριακής επανάστασης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και μ' αυτές τις αρχές καμια μ' καμιά σχέση δεν έχει ο Γκορμπατσώφ.

τική συμμαχία της εργατικής τάξης και της αγροτιάς που είχε ασφαλιστεί στη φωτιά του εμφύλιου πολέμου άρχισε να διαταράσσεται σοβαρά. Όλο το σύστημα του πολιτικού κομμουνισμού ήρθε σε σύγκρουση με τα συμφέροντα της αγροτιάς.

Η διασάρκεση αλλόθηκε και στην εργατική τάξη. Το προλεταριάτο είχε σπαστεί πάνω το μεγαλύτερο μέρος του εμφύλιου πολέμου παλεύοντας ηρωικά και με απίστευτη αντοχή ενάντια στις ορδές των λευκοφασίστων και των επιδρομέων, ενάντια στην ερείπωση και την πείνα. Η μεγάλη οικονομική καταστροφή σπέρθηκε και την εργατική τάξη. Οι λίγες φαρμάρικες και τα εργοστάσια που δούλευαν ακόμα, εργαζόμενα με δικαιοσύνη.

Ο Γκορμπατσώφ θαυμάζει και υπερσπάζει τον καπιταλισμό μέσα στο NEP. Για να γίνει αυτό πιο σαφές είναι αναγκαίο να αναφερθούμε συγκεκριμένα και συνοπτικά στον χαρακτήρα της NEP, όσο και στις συνθήκες που την δημιούργησαν.

Το νέο σοσιαλιστικό κράτος για να μπορέσει να αντέξει και να νικήσει την ξένη επέμβαση και τον εμφύλιο που ξέσπασε η εσωτερική αντίσταση, εφαρμόσει από το 1918-1921 την πολιτική του «πολιτικού κομμουνισμού».

Με βάση αυτό η σοβιετική εξουσία έβαλε κάτω από τον έλεγχό της εκτός από τη μεγάλη βιομηχανία και τη μεσαία και τη μικρή βιομηχανία, για να συγκεντρώσει εμπορεύματα μαζικής κατανάλωσης και να εφοδιάσει το στρατό και το χωριό. Καθιέρωσε το μονοπώλιο του σταθμού απαγόρευσε το ιδιωτικό εμπόριο και επέβαλε το τιμολογισμό των αγροτικών προϊόντων για να βάλει κάτω από τον έλεγχό της όλα τα πλεονάσματα των ειδών διατροφής που είχαν οι αγρότες να συγκεντρώσει τα αποθέματα σταματώντας για να εφοδιάσει το στρατό και τους εργαζόμενους.

Καθιέρωσε την γενική υποχρεωτική εργασία για όλες τις τάξεις, επιβάλλοντας στην αστική τάξη την αναγκαστική σοματική εργασία, απαλείφοντας έτσι εργάτες για την πιο σκληρά δουλειά του μετώπου. Το Μπλοσεβίκικό κόμμα πραγματοποιήσε την αρχή, «όποιος δεν δουλεύει δεν τρώει».

Το 1921 μετά την νίκη στον εμφύλιο και το τέλος της ξένης επέμβασης, έμπησαν σαν άμεσο καθήκον η ειρηνική ανοικοδόμηση, που επέλεξε να γίνει μέσα σε εξαιρετικά σκληρές συνθήκες. Η χώρα είχε ρημαχτεί από τον τετράχρονο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την επέμβαση που κράτησε τρία χρόνια.

Η αγροτική οικονομία βρισκόταν σε δύσκολη θέση με συνολική παραγωγή που έφτανε στο μισό ποσοστό της προπολεμικής παραγωγής. Σε χειρότερη ακόμα κατάσταση βρισκόταν η βιομηχανία που ήταν καταστραφένη. Η συνολική παραγωγή της έφτανε μόλις το ένα εβδομάδο της προπολεμικής παραγωγής. Οι μεταφορές ήταν διαλυμένες και η χώρα στερούταν τα πιο αναγκαία, ωφιά, λίπη, κρέας, παπούτσια, ρούχα, πετρέλαιο, σαπουνι κλπ. Στη διάρκεια του πολέμου ο λαός είχε συνηθίσει σ' αυτές τις στερήσεις. Τώρα όμως που ο πόλεμος τελείωσε οι ελλείψεις έγιναν ανυπόφορες και ο λαός ζήτησε την άμεση εξάλειψη της. Μέσα στους αγρότες άρχισε να εκδηλώνεται η διασάρκεση. Η πολιτικοστρατιω-

τική συμμαχία της εργατικής τάξης και της αγροτιάς που είχε ασφαλιστεί στη φωτιά του εμφύλιου πολέμου άρχισε να διαταράσσεται σοβαρά. Όλο το σύστημα του πολιτικού κομμουνισμού ήρθε σε σύγκρουση με τα συμφέροντα της αγροτιάς.

Η διασάρκεση αλλόθηκε και στην εργατική τάξη. Το προλεταριάτο είχε σπαστεί πάνω το μεγαλύτερο μέρος του εμφύλιου πολέμου παλεύοντας ηρωικά και με απίστευτη αντοχή ενάντια στις ορδές των λευκοφασίστων και των επιδρομέων, ενάντια στην ερείπωση και την πείνα. Η μεγάλη οικονομική καταστροφή σπέρθηκε και την εργατική τάξη. Οι λίγες φαρμάρικες και τα εργοστάσια που δούλευαν ακόμα, εργαζόμενα με δικαιοσύνη.

Ο ΛΑΟΣ ΣΤΗΡΙΞΕ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ ΣΤΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η ΟΑΚΚΕ μετείχε, όπως και αρκετές άλλες οργανώσεις, στις τριήμερες εκδηλώσεις με τον δικό της αυτόνομο πολιτικό λόγο και παρουσία.

Από τα ξημερώματα μέχρι αργά το βράδυ, χωρίς ανεπάρκεια ή διακοπές σε συντροφικούς προπαγανδιστές και σε έντονο υλικό, η ΟΑΚΚΕ ήταν εκεί.

Εφημερίδες με κεντρικό θέμα την Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ για την επέτειο του Πολυτεχνείου, ξεχωριστές προκηρύξεις, μπροσούρες για την Παιδεία της Νεολαίας μας, θεωρητικά κείμενα και έντυπα, βιβλία για το ελληνοτικό και παγκόσμιο κίνημα. Όλα ενταγμένα μέσα σ' ένα κοινό πλαίσιο: ζύμωσης της κεντρικής πολιτικής μας γραμμής «Να μην έλθει νέος στη θέση του παλιού δυνάστη», της ΟΑΚΚίτικης συνέχειας του παλιού ηρωικού ΚΚΕ και του Δημοκρατικού Στρατού και προβολής του μεγαλύτερου Μαρξιστή της σύγχρονης εποχής του αγαπημένου μας Προέδρου Μάο Τσετογκ, που με τόσο ενδιαφέρον αγκάλισσε ο λαός στο φετινό Πολυτεχνείο και ιδιαίτερα η νέα γενιά.

Ο χώρος παρουσίας μας έγινε λαϊκό στέκι συζητήσεων, ζύμωσης και προβληματισμού. Ένας συνεχής διάλογος της ΟΑΚΚΕ με τον λαό με πάμπολλες δηλώσεις απ' την μεριά του: «Είσαστε η άλλη, η διαφορετική γραμμή». «Η ΟΑΚΚΕ είναι η νέα γραμμή». «Έχουν βάση οι απόψεις σας». «Με προβληματίζουν αυτά που λέτε» και άλλα πολλά παρόμοια και παρεμφερή.

Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η οργάνωσή μας με μια γρήγορη και αποφασιστική κίνηση της τύπωσε και μοίρασε στον λαό την δεύτερη προκήρυξή της με κεντρικό τίτλο: «γιατί χτύπησε η «Κ» ΝΕ». Προκήρυξη που εξήγησε απ' την μια την στημένη «Κ» νικητική προβοκάτσια στις 13.11.87 και το προβοκατόρικο σκευοκράτημα της πάνω στα καινά προβλήματα της Παιδείας, για τα οποία μάλιστα έχει την ίδια γραμμή με το ΠΑΣΟΚ. Από την άλλη αυτή η κίνηση της ΟΑΚΚΕ λειτουργήσει σαν υπόδειγμα «στύλ» δουλειάς, δηλαδή πως απ' το γενικό της κεντρικής πολιτικής γραμμής επιβεβαιώνουμε το ειδικό και επιμέρους και πως πάλι απ' αυτό επιβεβαιώνεται η γραμμή μας.

Αυτή μας η παρέμβαση δημιουργήθηκε ζήτημα μέσα στο λαό, μιας και κανείς -ακόμα και απ' τους αυτοαποκαλούμενους «συνεπείς»- δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημά του -όσο μικρό κι αν είναι- κόντρα στο ρεύμα δολοφονικών της ρεβιζιονιστικής και φίλο - Γκορμπατσόφικης προβοκάτσας.

Στη διάρκεια των τριών ημερών η ΟΑΚΚΕ έκφρασε ανοιχτά μέσα στον λαό την αλληλεγγύη της στην αγωνιζόμενη και καταπιεζόμενη Πολωνική εργατική τάξη, κόντρα στην επίσκεψη του ανεπιθύμητου φασίστα Γιαρουζέλσκι. Το σύνθη-

μα «έξω ο φασίστας Γιαρουζέλσκι» δόξαζε δίπλα στο κεντρικό κόκκινο πανό μας, σε θέση περίοπτη και εμφανή, χωρίς να «ποιούμε τη νησάν» ή «να κάνουμε τα στραβά μάτια», όπως κάποιοι άλλοι, που κοροϊφούνται για τον διεθνισμό τους αλλά και που στις δύσκολες στιγμές δεν βάζουν τα χέρια τους στη φωτιά...

Στις 17.11.87 η ΟΑΚΚΕ προσυγκεντρώθηκε στην πλατεία Κανιγός και από κει κατηφόρησε προς την Πατησίων, όπου μπήκε μέσα στην πορεία.

Πρώτο, κρατούσαμε στα χέρια το πανό με τον τίτλο της οργάνωσής μας: «ΟΑΚΚΕ - Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ». Δεύτερο ψηλό και επιβλητικό ήταν το αίτημα της εργατικής τάξης: «ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ - ΑΥΞΗΣΕΙΣ!». Τρίτο, επίσης μεγάλο και σε περίοπτη θέση ζύμωσης μέσα στον λαό, ήταν το πανό με την πολιτική μας γραμμή: «Ο Παπανδρέου οδηγεί τη χώρα στη Ρωσία. Ούτε ΗΠΑ - Ούτε ΡΩΣΙΑ». Τέταρτο και τελευταίο, που έκλεινε και το μπλοκ μας, ήταν το πανό της Νεολαίας ΟΑΚΚΕ: «Ψηλά το κεφάλι νέα γενιά. Το δικό θα νικήσει σ' Ανατολή και Δύση».

Από την αρχή η Οργάνωσή μας άρχισε να φωνάζει τα συνθήματά της, σπάζοντας με τη ζωντανά και τον παλμό της το φιλελευθέριατο κλίμα βαρυστημάρας και ρουτίνας και πιο πολύ χτυπώντας το «πανηγυρικό» πνεύμα με τα τραγούδια και τα σφυριγματάκια, που έβγαζαν απ' τα μεγάφωνα του «ΚΚΕ» - Α. Α. και της «ΕΚΟΝ Ρ.Φ.». Το σύνθημα: «Το Πολυτεχνείο δεν ήταν γιορτή. Ήταν εξέγερση και πάλη λαϊκή», καθώς και το: «Στο Πολυτεχνείο ένας μικρός λαός έδειξε πόσο είναι δυνατός», αντήχησαν για πρώτη φορά τόσο ουσιαστικά και αποτελεσματικά.

Σε μια στιγμή, κατά την αναμονή εκκίνησης, πίσω απ' το ΕΕΚ και μέσα στο μπλοκ των αναρχικών δημοσιογράφων επεισόδια.

Οι αναρχικοί συνέλαβαν μέσα στο μπλοκ τους δύο ασφαλίτες και τους εκδίωξαν μακριά, παραδίδοντάς τους στην ΕΦΕΕ. Στη διάρκεια όμως αυτής της «εκδίωξης» και συνεπικουρούμενος του διαχτυλού κλίματος προβοκάτσιας και κινδυνολογίας δημοσιογραφήθηκε πανικός. Ο κόσμος άρχισε να τρέχει πανικόβλητος στα πεζοδρόμια και τον δρόμο. Το ΕΕΚ παρέλυσε και στίβιχτηκε μέσα στο κενό της απόστασης ασφαλείας του προς τα μπρος.

Το αμέσως επόμενο μπλοκ ήταν αυτό της ΟΑΚΚΕ. Με αστραπιαία αντίδραση της καθοδήγησης του μπλοκ, των συντρόφων και των εξοκομματικών φτιάχτηκαν γερές απανωτές ανθρώπινες αλυσίδες. Το μπλοκ μας, αντί να γυρίσει την πλάτη υποτασσόμενο στον πανικό στρέφει μέτωπο κόντρα στο ρεύμα, ενάντια στην πηγή του πανικού και φωνάζει πολλές φορές με υψωμένους τις γροθιές: «Λαϊκή Ενότητα τούτη τη στιγμή. Κάθε προβοκάτσια να απομονωθεί!». «

Ο λαός σταμάτησε να τρέχει και έστρεψε τα μάτια με σιγουριά και χαμόγελο προς τους σταθερούς και ψυχραιμούς ΟΑΚΚίτες και ΟΑΚΚίτισες. Με προτροπή μας οι Τουρκοί και συναγωνιστές και γείτονες ξανυσυγκροτήθηκαν και άρχισαν να φωνάζουν μαζί μας. Το «αρμενικό λαϊκό κίνημα» ξαναγύρισε στη θέση του. Το τροσκιστικό «ΕΕΚ» αποσημειωνώθηκε, ξαναοργανώθηκε και γύρισε πίσω στην αρχική του θέση.

Η ΟΑΚΚΕ πανέτοιμη ιδεολογικό - πολιτικά για κάθε προβοκάτσια, μπόρεσε να διαφυλάξει την παλαική πορεία απ' τον πανικό και την διάλυση, στο σημείο που βρέθηκε.

Σιγά - σιγά η πορεία αρχίζει. Η ΟΑΚΚΕ σηκώνει τα πανά και προχωρεί. Κρατάει μεγάλη απόσταση απ' τους προπορευόμενους, δείχνοντας την ανεξάρτητη δική της συγκρότηση και την αυτονομία της δικής της ιδιαιτερότητας και διαφορετικότητας της γραμμής της μόνης κομμουνιστικής - μαοϊκής σήμερα στη χώρα.

Έρχεται ένας κομματικός αντιπρόσωπος του ΚΚΕ (μ-λ) και προτείνει στην καθοδήγησή μας να φτιάξουμε από κοινού, εμείς, αυτοί, η «κίνηση» και οι Διαρρήχτες, «αλυσίδα» κατά μήκος της Πατησίων και εγκάρσια στην Πανεπιστημίου για να εμποδίσουμε το ενιαίο μπλοκ των «Εργατικών Συσπειρώσεων», ΟΣΕ, ΜΑΧΗΤΗ, ΟΚΔΕ κ.λπ. απ' το να εισέλθει εμβόλιμα κάπου ανάμεσα μας.

Κατί τέτοιο είχε γίνει και περίαι, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν αντιθέσεις και επεισόδια για τα οποία η οργάνωσή μας προβληματίστηκε έντονα για το ότι με καλή θέληση και αμοιβαιότητα μπορούσαν να αποφευχθούν.

Αμέσως η οργάνωσή μας έστειλε στέλεχος της σ' αυτό το μπλοκ για να συζητήσει, και να εκτιμήσει τις διαθέσεις τους. Ο σ. συζητήσε με εκπρόσωπο της ΟΣΕ. Οι διαθέσεις τους ήταν πολύ λογικές, μέσα σε δημοκρατικό πλαίσιο και επιθυμούν μια ειρηνική, χωρίς βιασότητες, διευθέτηση του προβλήματος. Ήθελαν κι αυτοί να μπουκ στην πορεία (λαϊκό δημοκρατικό δικαιο-

μα) χωρίς να διασπαστεί η σειρά των σχηματικά ενιαία αποκαλούμενων «Μ - Δ» οργανώσεων.

Εμείς με τη σειρά μας ενημερώσαμε το ΚΚΕ (μ-λ) και αυτό μας απάντησε ότι αν εμείς τους επιτρέψουμε να περάσουν, αυτό εμπιπτε στα πλαίσια των δικών μας «δημοτών σχέσεων» μαζί τους, τονίζοντας όμως και την δυσπιστία του απέναντι στην πιστότητα τηρήσης συμφωνιών αυτού του μπλοκ.

Η ΟΑΚΚΕ όμως, εφ' όσον μιλάει και της μιλούμε με εσύ και δημοσία δεσμευτικό πολιτικό λόγο, δεν έχει κομματική δυσπιστία να συνταξει συμφωνίες, να τηρεί τα συμφωνημένα και χωρίς να είναι αυτή που θα καταπατήσει πρώτη τα σημεία στα

και πεπρωτημένο, με μια πισνιδήτη, μολοβιδική φωνή και κίνηση.

Οι δυνάμεις μας αιχμημένα, κατά 25% σε σχέση με περίαι. Οι ανκεντούτερες - προπαγανδιστές με τα ντυντοκάς, τα στελέχη μας, με τον μεστό, κορφό, κατανοητό λαϊκό τους λόγο - αδιάκοπα κι ακατάπαυτητα - ξεδιπλώνουν μέσα σε δευτερόλεπτα τη βασική γραμμή της Οργάνωσής. Μέσα απ' τις γραμμές της ΟΑΚΚΕ ξαναγεννιέται το παλιό κομμουνιστικό «στύλ» της «αγκι - προπ». Ο λαός - παρατηρητής, στα δεξιά κι αριστερά της πορείας, ακούει με προσοχή κι ενδιαφέρον. Το κομμουνιστικό μπλοκ της Οργάνωσής μας τραβάει την προσοχή του λαού.

— «Ούτε Αμερική - Ούτε Ρωσία. Ψωμί - Ειρήνη - Δημοκρατία», αντηχεί στον αέρα και μια μεγάλη ομάδα από μεσήλικες γυναίκες και άντρες, καταβαίνουν στον δρόμο επικυφιώντας, χειροκροτώντας και φωνάζοντας: «Να! Αυτοί θέλουν αιεί».

— «Αντρέας - Φλωράκης - Μητροστάκης. Είναι ενωμένοι εναντίον στον εργάτη», γεμάτο όργη και δυναμική το σύνθημα σκαπεί τα πλήθη. Μια ηλικιωμένη προλετάρια σηκώνει τη γροθιά της και φωνάζει «Ναι, παλακάρια μου. Όλοι είναι έδαιο». Ένας γέροντας καταβαίνει στο δρόμο και χειροκροτά.

— «Αδελφές τώρα στα μεροκάματα» φωνάζει η ΟΑΚΚΕ και ένας νεολαίος γυρίζει και φωνάζει στην κοπέλλα του: «Να, αυτοί που το γύριφον στους ταίχους. Χειροκροτά! Χειροκροτά!».

Στην Κλαυθμόνος περνούν οι επικυφιστές υπέρ της ΟΑΚΚΕ. Το ίδιο και στη συμβολή Στάδου με Σύνταγμα. Ένας σπαθός του Φλωράκη διαμαρτύρεται «γιατί ένω τέτοια πράγματα». Ένας διπλανός του πολιτης τον επιπλήττει και με δημοκρατικό τρόπο του συστήνει να καθήσει και να μας ακούσει, όπως κι αυτός πριν λίγο άκουσε το κομματικό Φλωράκη Ο-αγανακτισμένος, ταραξιάς, σιωπά κι ακούει προσεκτικά. Κατί κέρδισε κι αυτός, όπως και τόσοι άλλοι, ακούγοντας τη φωνή της ΟΑΚΚΕ.

— «ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - Δεύτερο Αντάρτικο - Πολυτεχνείο».

— «Της Εργατίας το Κόμμα να χτίσουμε ξανά. Ζήτω το παλιό μεγάλο ΚΚΕ» φωνάζει σίσσωμο το μπλοκ και οι γροθίες σηκώνονται ψηλά έξω απ' το ξενοδοχείο Μεγ. Βρετανία, εκεί, που πριν 43 χρόνια τα δημοκρατικά πολίβουλα βέρσιαν τον δημοκράτη κι αριστέρο λαό στην πλατεία Σύνταγμα.

— «Ειρήνη - Ειρήνη με την Τουρκία. Τον πόλεμο τον φέρνουν Αμερική - Ρωσία». Και ο λαός στην εμβολή Πανεπιστημίου και Β. Σοφίας, μπροστά από τη Βο.βή, ξεσπά σε χειροκροτήματα και επικυφιστές: «Έτσι μπράβο! Δεν θέλουμε τον πόλεμο».

— «Λαϊκή Ενότητα τούτη τη στιγμή. Κάθε προβοκάτσια να απομονωθεί» και τον ενδιαφέρον, οι επικυφιστές, τα χειροκροτήματα συνεχίζουν στη Β. Σοφίας, μπροστά

απ' το Χιζλον, στον δρόμο για την αμερικανική πρεσβεία.

Μπροστά απ' την αμερικανική πρεσβεία η ΟΑΚΚΕ φωνάζει τα συνθήματά της. Από τρεις υλίο με αυτοκόλλητο της «Κ» ΝΕ στο πέτο τους διαμαρτύρονται «Το σύνθημα που έχει γράσει τους ταίχους, τα σφίγγει κούφας», λέει σε μαρκεϊκό σύγγραφοσμάς.

Κι όμως, εκάναν κάποιο λάθος, γιατί εκτός των άλλων υλίο και απρόσβητο. Οι ταίχοι και το τρίτο πανό του μπλοκ της ΟΑΚΚΕ έγραφαν: «Ο Παπανδρέου οδηγεί τη χώρα στη Ρωσία. Ούτε ΗΠΑ - Ούτε Ρωσία».

Αυτό το σύνθημα ούτε εγδόθηκε ούτε φωνάστηκε στην πορεία από το μπλοκ της ΟΑΚΚΕ. Το σύνθημα μπήκε σε περίοπτη και εμφανή θέση, αλλά δεν φωνάστηκε ούτε μια φορά. Συνειδητά και σκόπιμα έπυρε η ΟΑΚΚΕ. Το σύνθημα αυτό βρίσκεται σε φάση διάδοσης και ζύμωσης, σε μέσα στις μάζες. Έχει ριζώσει καλά, αλλά ακόμη δεν καρπύσει, δεν κατέκτησε τη συνειδητή πλειότητα λαϊκών συντρόφων. Βρισκείται σε μια διαδικασία που καθημερινά, κομματί - κομματί, ριζώνει και αποδίδεται μέσα στη μαζική λαϊκή ανεξάρτητη Σκόπιμα εφάρμοσε η ΟΑΚΚΕ αυτή την τακτική. Είναι μια πρόνομη σπύση, που φέρνει την ΟΑΚΚΕ στην πρωτοπορία του λαού, αλλά όχι σε απόσταση, μακριά και πολύ πιο μπροστά απ' το συγκεκριμένο επίπεδο συνειδησης του λαού κάθε στιγμή. Η ΟΑΚΚΕ βρίσκεται στην πρώτη γραμμή μάχης του λαού, δίπλα στον λαό και πάντοτε συμβάλλοντας, σύμφωνα με τις ανάγκες της να κάνει ένα ακόμα βήμα πιο μπροστά.

Πέρασε το σύνθημα δεν μπήκε στο πανό. Φύτος μπήκε. Το αμύρο έρχεται. Η γραμμή υπαρχει και απλόωνει. Με σταθερό και προσεκτικό βηματισμό χτύπησε το κομματι που θα σταθεί όρθιο μαζί με το λαό.

Το μπλοκ της ΟΑΚΚΕ περνά την αμερικανική πρεσβεία. Μαζεύονται τα πανά. Το μπλοκ μας διαλύεται και συντροφοί και φίλοι απομακρύνονται με κίρια κατεύθυνση προς τους Αμπελοκήπους.

Μετά από λίγο γίνονται τα επεισόδια έξω από την πρεσβεία.

Μια ομάδα από 15 - 20 άτομα, που αυτοαποκαλούνται «αναρχικοί» λειτουργήσει αντικειμενικά προβοκατόρικο. Σε αντίθεση με αυτούς η Αναρχική Ενωση έκανε ενστάσεις: «να μην γίνουν επεισόδια και έποιος θέλει να κάνει η να αυτοακυρωθεί η να μεταπηλάσει να παραμείνει». Η ομάδα αυτή, έκανε επίθεση ενάντια στην αστυνομία.

Από εκεί και πέρα άναψαν τα επεισόδια. Τα ΜΕΑ - ΜΑΤ επέτέθηκαν με φοβερή αγριότητα και τρομοκρατική βαρβαρότητα όχι μόνο κατά της συγκεκριμένης ομάδας, αλλά και του σκόλου του μπλοκ της Αναρχικής Ενωσης και των παρατηρητών πολιτών, πράγμα που καταδικάζουμε απεριφραστά.

ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ - ΡΗΜΑΓΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

και από τη φορολογία έχει την έννοια της εξοπλήτσης των στόχων, των επιλογών της αστικής τάξης και των κυρίαρχων τμημάτων της Σ' αυτήν ανήκει ο στρατός και η αστυνομία, δικά της τα δικαστήρια, τις υποθέσεις της υπηρετούν τα διάφορα υπουργεία και οι κρατικοί οργανισμοί, η ιδεολογία της διδάσκει στα σχολεία. Απ' αυτό το κρατικό οικοδόμημα στην εργατική τάξη δεν ανήκει ούτε μια πέτρα.

Ο Μαρξ αποκαλύπτοντας το ρόλο της φορολογίας έγραψε: «Επειδή το δημόσιο χρέος στηρίζεται στα κρατικά έσοδα, που ωφελούν να καλύτερον τις χρονιάτικες τοκοχρεωλυτικές κ.λπ. πληρωμές, το σύγχρονο φορολογικό σύστημα έγινε αναγκαίο συμπλήρωμα του συστήματος των εθνικών δανείων. Τα δάνεια δίνουν τη δυνατοότητα στην κυβέρνηση ν' ανταπεξέρχεται σε έκτακτα έξοδα, χωρίς να γίνεται αυτό αμέσως αισθητό στο φορολογούμενο, μετά όμως απαιτούν αυξημένους φόρους. Από την άλλη με-

ριά, η αύξηση των φόρων, που προκλήθηκε με τη συσσώρευση απανωτών δανείων, αναγκάζει την κυβέρνηση σε κάθε περίπτωση καινούργιων έκτακτων εξόδων να καταρρεύσει διαρκώς σε καινούργια δάνεια. Έτσι, το σύγχρονο φορολογικό σύστημα - που ο αδονάς του είναι οι φόροι στα πιο αναγκαία μέσα συντήρησης (επομένως και το ακριβαιά τους), κρύβει μέσα του το σπέρμα της αυτόματης προοδευτικής αύξησης. Η υπερφορολόγηση δεν είναι επεισόδιο, αλλά μόνιμη αρχή. Γι' αυτό στην Ολλανδία, όπου πρωτοεγκαινιάστηκε το σύστημα αυτό, ο μεγάλος πατριώτης Ντε Βιττ το εξόμνησε στα «Αζώμιατα» του και το χαρακτήρισε σαν το καλύτερο σύστημα για να γίνει ο εργάτης υπάκουος, λιτοδίαιτος, φιλόπονος και... για να παραφορτωθεί με δουλιά. Ωστόσο η καταστρεφτική επίδραση που ασκεί στην κατάσταση των μισθωτών εργατών μας ενδιαφέρει ιδώ λιγότερο από τη βίαιη απαλλοτρίωση του αγρότη, του χειροτέχνη, με δύο λόγια όλων των συστατικών μερών της μικρής α-

στικής τάξης, που προκαλεί» (Κεφάλαιο, τόμος πρώτος).

Τις γενικές αυτές αρχές αλλά και τις ειδικές επιδιώξεις του Παπανδρέου εξυπηρετεί η οικονομική πολιτική που πρόσφατα ανακοινώθηκε τόσο μέσα από ξεχωριστές εξαγγελίες, όσο και μέσα από τον προϋπολογισμό.

Την προηγούμενη βδομάδα με μεγάλες τυμπανοκρουσίες αναγγέλλθηκαν σημαντικές φορολογικές ελαφρύνσεις για τους μισθωτούς. Γρήγορα όμως αποκαλύφθηκε η απάτη. Σύμφωνα με τις εξαγγελίες το συνολικό ύψος των φορολογικών ελαφρύνσεων φθάνει τα 135 δισ. δραχμές. Ενώ όμως υπολογίζεται ότι οι μισθωτοί θα ωφεληθούν μόνο 40 δισ. φέτος και τα υπόλοιπα το 1989, ο κρατικός κορβανάς θα τα μαζέψει ξανά πίσω και μάλιστα με το πολλαπλασιασμό ήδη από το 1988, δηλαδή άμεσα. Μόνο μέσα από τις αποδείξεις που θα προσκομίζονται θα μαζεύει περίπου 70 δισ. νέους φόρους, που μένουν σήμερα ξεπεταχ-

από την αρσση του. Και σ' αυτήν περίπτωση τη «φιλολαϊκή» πολιτική του Παπανδρέου θα την πληρώσει όχι αυτός η η μεγάλη κρατική γραφειοκρατία, αλλά ένα τμήμα της μικρής αστικής τάξης. Όταν φορολογεί αυτούς δεν το κάνει ούτε για να προχωρήσει στη συγκέντρωση του κεφαλαίου, αλλά για να χρηματοδοτήσει το κράτος και τη γραφειοκρατία του, την κάθε λογής προβοκάτσια του.

Μέσα από τον κρατικό προϋπολογισμό προβλέπεται ότι έσοδα από την φορολογία γενικά, όχι μόνο δεν θα έχουν μείωση, αλλά αντίθετα θα γυρίσουν νέα μεγάλη αύξηση. Συγκεκριμένα θα εισπραχθούν από το κράτος 334 δισ. ακόμα. Επίσης ένα ακόμα χαρακτηριστικό είναι η αναλογία των έμμεσων και άμεσων φόρων. Το ύψος των έμμεσων φόρων που κυμαίνονται γύρω στο 70% της φορολογίας γενικά αποδεικνύει την ιδιαίτερη ληστεία σε βάρος των εργαζόμενων. Μόνο από την αναμενόμε-

νη αύξηση της τιμής των τσιγάρων το κράτος προβλέπεται να εισπράξει ακόμα 50 δισ. δραχμές, ενώ με τον ΦΠΑ θα εισπράξει άλλα 700 δισ.

Η φορολογία όμως δεν είναι ο μοναδικός τρόπος που ο Παπανδρέου και το κράτος του βάζουν βαθιά το χέρι στην τσέπη του εργάτη. Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό, φέτος η πλειοψηφία των δημοσίων επιχειρήσεων θα παρουσιάσει κέρδη. Αυτά τα κέρδη οφείλονται στην μεγαλύτερη εντατικοποίηση, στα μικρότερα μεροκάματα, στην ακρίβεια των υπηρεσιών που παρεχουν αυτές οι επιχειρήσεις, στο ότι το κράτος έχει και την πίττα και το μαχαίρι.

Όσο επίσης για το παύος κυβερνάει αυτό τον τόπο δίνεται μια πενιχρή απάντηση. Ενώ από τη μια επιβήλλεται μια έκτακτη απροβλεπόμενη φορολογία, απ' την οποία θα μαζέψει άλλα 20 δισ., στα κέρδη των επιχειρήσεων εν είδει τιμωρίας γιατί αποφεύγουν να επενδύσουν τα

κέρδη τους, από την άλλη μεριά ομολογείται ο καθοριστικός ρόλος του κράτος στην οικονομία. Η μεγάλη αυτή αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί, όπως δεν μπορεί να κρυφτεί η στρωθοκάμψη, όταν γυρνάει το κεφάλι της στην άμμο.

Ενδειχτικά, η «Καθημερινή» καταγραμμένη γραφή, αν λησθεί υπ' όψη ότι το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) για το 1988, σύμφωνα με τους υπολογισμούς της κυβέρνησής, θα ανέλθει σε 7195 δισ. δραχ. τότε προκύπτει ότι μέσα από τους μηχανισμούς του κοιματικού κράτους και με τις δικές του πολιτικές επιλογές, κατανέμεται το 48% περίπου των διαθέσιμων πόρων της οικονομίας. Το αντίστοιχο ποσοστό ήταν 19,7% το 1955 και μόλις 29,4% το 1970. Φυσικά αν προσθέθουν οι δημόσιες επιχειρήσεις και οι κρατικοποιημένες το ποσοστό ανεβαίνει φέτος στο 65 - 70%. Η οικονομία κινδυνεύει να υποστεί πνιγμό.

ΓΙΑΤΙ Η «Κ»ΝΕ ΣΥΓΚΡΟΥΣΤΗΚΕ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Αποσπάσματα από προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ

Γιατί συγκροήθηκε η «Κ»ΝΕ με την αστυνομία; Αυτό είναι ένα ερώτημα που δεν μπορεί να μην απασχολεί κάθε προοδευτικό φοιτητή.

Πότε έκανε ξανά κάτι τέτοιο το ψευτοΚΚΕ; Μήπως στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, όπου αιτώ χρησιμοποιήθηκε κάθε μέθοδο για να την υπονομεύσει;

Μήπως στα 75 και 76 όταν οι οικοδόμοι δέχθηκαν επίθεση από τα ΜΑΤ και η ηγεσία τους έδωσε το σλόγκαν της διάλυσης;

Μήπως στις καταλήψεις του '79 όπου η «Κ»ΝΕ με τμήματα εφόδου ξιλόκοπησε τους φοιτητές του Χρυστού;

Μήπως έδωσε αυτό το κόμμα ποτέ μάχη με την αστυνομία για να υπερβεί τα συμφέροντα του εργατικού κινήματος;

Όχι! Αντίθετα μάλιστα, είτε πρόκειται για την πάλη εναντίον στον 330, είτε για την πάλη εναντίον στο άρθρο 4, είτε για την αντίσταση στην πολιτική της πείνας των τελευταίων χρόνων, το μόνο που έκανε με συνέπεια το ψευτοΚΚΕ, ήταν να υπονομεύει, να διαλύει και συχνά να χρησιμοποιεί βία εναντίον σε κάθε προοιτημένη μορφή διεκδίκησης, σε οποιοδήποτε μέτωπο πάλης του λαού.

Η ΟΑΚΚΕ δόξα σε κάθε δημοκρατικό άνθρωπο καταγγέλλει τη βαναυσότητα επίθεσης των ΜΑΤ εναντίον στους φοιτητές, καθώς και τον αυταρχισμό της κυβέρνησης, που κανείς δεν πρέπει να φοβηθεί ότι μπορεί να φθάσει στην άσκηση της μεγαλύτερης βίας εναντίον στο λαό.

Αυτό όμως δεν πρέπει να κρύψει σε κανένα το γεγονός ότι το ψευτοΚΚΕ επέδωσε μια βίαιη αντίσταση με την αστυνομία. Η σύγκρουση με την αστυνομία δεν ήταν αναπόφευκτη. Άλλα κόμματα αν κάποιος ισχυρίζεται το αντίθετο θα πρέπει να παραδέχεται ότι οι υπαίτινες ηγεσίες του κινήματος διαμορφώνουν έτσι την ταχτική τους, εξαιτίας με κάποιο τρόπο τα όρια, ώστε ποτέ ο εχθρός να μην έχει επιχειρήματα που να πιάνουν απεναντί στο λαό, όπως αυτό της άλλης θρησκευτικής εκδήλωσης.

Εκείνοι που έχουν ανάγκη σε ζήτημα αρχής την υποστήριξη κάθε ενός που συγκρούεται με την αστυνομία θα μάθουν απόδει και μπρος ότι και ο σοσιαλφασισμός είναι σε θέση να συγκρούεται με την αστυνομία και ότι η συγκρούση η όχι με αυτήν δεν είναι από μόνη της ένα διαχωριστικό σημείο ανάμεσα στην αριστερά και την δεξιά.

Γιατί λοιπόν τώρα η συγκρούση του ψευτοΚΚΕ με την αστυνομία; Συγκρούση μάλιστα καλά προετοιμασμένη και με καταστρωμένη από τα πριν ταχτική μάχη;

Απλά γιατί το ψευτοΚΚΕ θέλει να ριζίει τον Τρίτη. Όχι βέβαια γιατί αυτός είναι ένας αυταρχικός, σφιδινιστής, όχι γιατί λείπει γιατί με μικρά νομοθετικά πράγματα, ενώ ταίχονα μιλάει για διάλογο, ούτε περισσότερο, επειδή είναι έκφραση ενός αντιδραστικού εκπαιδευτικού συστήματος. Πως θα μπορούσε να συμβεί αυτό, αφού το ψευτοΚΚΕ είναι ένας από τους πιο φανατικούς υποστηρικτές της εκπαίδευσης της πιο σκληρής επίθεσης, της υποταγής στην καθηγητική αυθεντία, του διαχωρισμού της θεωρίας από την πράξη, του πρωτομαθητισμού και του καριερισμού, της εκπαίδευσης που παράγει γραφειοκρατικά αστικά στελέχη.

Το κόμμα αυτό δεν θέλει τον Τρίτη επειδή αυτός ανήκει σε κείνες τις δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ που είναι αντίθετες σε μια συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ.

Το ψευτοΚΚΕ θέλει να ανέβει στην εξουσία για λογαριασμό του ρωσικού σοσιαλμπερλιουισμού που τα συμφέροντά του πιστά υπηρετεί...

Στη συνέχεια ακολουθεί η πολιτική ανάλυση της ΟΑΚΚΕ για τον χαρακτήρα των εξελίξεων σήμερα στη χώρα, και την πάλη των φραξιών μέσα στο ΠΑΣΟΚ. (δωρ. Συντ.)

...Αυτό είναι το μυστικό της φαινομενικά ανεξήγητης, συμμαχίας Λαϊκότη - ΠΑΣΠ - «Κ»ΝΕ εναντίον στον Τρίτη. Το φαινομενικά ανεξήγητο γεγονός ότι όλο το φοιτητικό κίνημα του τελευταίου μήνα το προκάλεσε το πάντα δεξιό ψευτοΚΚΕ, και που βέβαια το δουλεύει σε τέτοιες όψεις με τέτοιο τρόπο ώστε αυτό να μη γίνει ποτέ ένα πραγματικό αίτημα ενάντια στην αστική Εκπαίδευση.

Εκεί βρίσκεται και η αιτία του γεγονότος ότι χτυπάει τις κατάληψεις και δίνει έμφαση στις πορείες φτάνοντας μέχρι και σε σημειώσεις ανούφελες συγκρούσεις ακριβώς γιατί αυτές οι τελευταίες μορφές δίνουν περισσότερο προπαγανδιστικό πολιτικό κέρδος, δίχως τα ρίσκα ενός παρατεταμένου παμοφοιτητικού αγώνα, που μπορεί να πάρει ανεξλέγκτες για την αστική τάξη διαστάσεις.

Σ' αυτή της την προσπάθεια, η «Κ»ΝΕ, παριστάνοντας τον καθωσπρέπει απέναντι στην υπολούθη αστική τάξη παράγοντα (δηλαδή με το να είναι αντίθετη στις κατάληψεις) και τον συνεπή, απέναντι στους φοιτητές (με το να συγκρούεται με τους μπάτσους), βοηθείται από τις Συσπειρώσεις και τους όμιλους «επαναστάτες» του ΚΚΕα και της ΕΑΡ.

Όλοι αυτοί δουλεύουν πάνω στην πολιτική πλατφόρμα του ψευτοΚΚΕ χτυπώντας μονοπλευρά εδώ και χρόνια ΕΟΚ και ΝΑΤΟ, κλεινώντας το στόμα τους σε ότι κάνει η Μόσχα τοπικά και παγκόσμια και κριτώντας όσο μπορούν τον Ξενοδόξο και φασιστικό χαρακτήρα της «Κ»ΝΕ.

Εσπερασμένοι από το ψευτοΚΚΕ που είχε και την πρωτοβουλία της τελευταίας φοιτητικής κινητοποίησης και λαχανιασμένοι, ανοίγονται να αποδέχονται την αριστερή τους υπεροχή, ζητώντας πιο «αριστερές» μορφές κινήματος και χρησιμοποιώντας πρόωρα και δίχως στρατηγική, μεγάλα όπλα όπως οι κατάληψεις, χωρίς να διαφοροποιούνται βαθιά και στο πολιτικό σκέλος και στο επίπεδο των αιτημάτων.

Η ΟΑΚΚΕ καλεί τους αριστερούς και προοδευτικούς φοιτητές να μη γίνουν πόνι στα χέρια του σοσιαλμπερλιουισμού, του κόμματός του, που προδοκάρουν ένα κίνημα πριν είναι έτοιμοι οι υποκειμενικοί του όροι. Είναι σίγουρο ότι αυτοί αν πετύχουν και την καθάρωση του Τρίτου είναι έτοιμοι, την άλλη μέρα κιάλα να το πουλήσουν, τσακίζοντας και καταγγέλλοντας, όπως ήδη τόσες φορές έχουν κάνει παρατέρα κινητοποίηση.

Τους καλεί να συντριψούν τον Τρίτη-ζιμωνόντα και κατεβάζοντας μια άλλη πολιτική γραμμή για τον τόπο και την παιδεία. Μόνο αν γίνουν πολιτική έκφραση ευρύτερων λαϊκών επιδόσεων μπορούν οι φοιτητές να βρουν την πλατιά λαϊκή υποστήριξη που απαιτεί, όχι η καθάρωση ενός αντιδραστικού υποοργού, αλλά η κατάδοση μιας συνολικής αντιδραστικής γραμμής και για την παιδεία και για την διακυβέρνηση της χώρας.

Αυτή η γραμμή πρέπει προηγουμένως να ζυμωθεί πλατιά και να υποστηθεί από τους φοιτητές για να γίνει πραγματικό εργαλείο πάλης κι όχι ένας αιμός που θα διαλυθεί στον πρώτο ανεμο.

Εμείς εμιαστε τολμούμε ότι ένα κίνημα διεκδικήσεων δεν μπορεί να κάνει βήμα προς τα μπρός αν δεν τοποθετήσει μερικούς ελάχιστους άξονες για την πολιτική, την οικονομία και την παιδεία.

Τέτοιοι είναι οι παρακάτω:

1ο) Η απαίτηση της πολιτικής και οικονομικής ανεξαρτησίας από τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλμπερλιουισμό

μπερλιουισμό και τον σοσιαλμπερλιουισμό

Σε επίπεδο οικονομίας και ανεξαρτησίας φοιτητές έχουν να στραφούν εναντίον στην υποταγή στον διεθνή καταμερισμό εργασίας, υπέρ της ανάπτυξης της βαρικής μηχανοκατασκευής. Να απαιτήσουν γι' αυτό την προστασία της τεχνικής παραγωγής που έχει σαν προϋπόθεση την έξοδο από την ΕΟΚ. Δίχως βιομηχανική ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρχει ούτε επιστημονική παραγωγή, ούτε έρευνα, ούτε τεχνολογία, ούτε βίβλια σύγχρονη παιδεία.

2ο) Το δυνάμωμα της κρατικής ενίσχυσης π.ε. (μωγο και άνωχο υλικό στις σχολές των μηχανικών και στις σχολές των θετικών επιστημών)

3ο) Η πάλη για ένα σύστημα σπουδών που να πολεμά, όσο γίνεται μέσα σε τούτο το κοινωνικό σύστημα, τον κραιπαλέο διαχωρισμό ανάμεσα σε θεωρία και πράξη που κυριαρχεί στον ελληνικό καπιταλισμό και χαρακτηρίζεται από τον παπαγαλισμό και την τυφλή υποταγή στην ιδιεντία κάθε επιστημονικού και καθηγητικού ιερατείου. Ένα τέτοιο σύστημα σαν το σημερινό είναι προορισμένο να παράγει τον δούλο γραφειοκράτη που έχει ανάγκη ο ιμπεριαλισμός και παρασιτικός ελληνικός καπιταλισμός.

4ο) Αν θέλει να δώσει με το ειρπ τέρο λαϊκό κίνημα και να αποκτήσει βαθύτερο ταξικό χαρακτήρα το φοιτητικό κίνημα πρέπει να παίξει στη θεωρία ανώτατη παιδεία για τα παιδιά των ευπορών τάξεων.

Η ανώτατη δωρεάν παιδεία δεν ήταν ποτέ αίτημα του προλεταριάτου. Αυτό το αίτημα το έχει καθιερώσει ο σοσιαλφασισμός, για να συσπειρώσει γύρω του παλιά και νέα αστικά στοιχεία και να ισοπεδώσει ταξικά τους φοιτητές.

5ο) Το αίτημα γενικά σωστό, ενάντια στην εντατικοποίηση θα πρέπει να φοιτητεί με την απαίτηση της πάλης ενάντια στην στεινή απομνημονιαστική και τη δυσκολότητα στον καθηγητή ιδιαίτερα στα ιδεολογικά μαθήματα, αλλά και ενάντια στην λαθροπαιδεία των βαθμών και των διπλωμάτων που την κερδίζουν σαν δικαίωμα των φοιτητών ένα ιδεολογικό μέτρο μέσα στους φοιτητές που ανήκουν στα βάθος τον επαναστατικό χαρακτήρα των παραγωγικών δυναμικών.

6ο) Εξασφάλιση εργασίας σε όλους τους απόφοιτους. Αυτό είναι ένα αίτημα που ενώνει τους φοιτητές και τους εργαζόμενους επιστήμονες σε μέτωπο ενάντια στην ιμπερικμωτική ασκή σε βάρος τους η άρχουσα τάξη.

Αν δεν τσακιστεί ο αστικός οικονομισμός του ψευτοΚΚΕ και ο κούφιος αντικαπιταλισμός των Συσπειρώσεων, οι φοιτητές δε θα σηκώσουν ποτέ κεφάλι ενάντια στο καταπιεστικό διαφθαρμένο και σκοταδιστικό εκπαιδευτικό σύστημα, και το κριότερο δε θα μπορέσουν να παίξουν το ρόλο που μπορεί να παίξει η μεγάλη τους πλειοψηφία, το ρόλο ενός ριζοσπαστικού, έντονα πολιτικοποιημένου και νεολαιιστικού κομματος των καταπιεσμένων μαζών.

Δίχως την ταυτόχρονη καταγγελία σήμερα του Τρίτου σαν συνολική έκφραση της αστικής τάξης και του εκπαιδευτικού της συστήματος, αλλά και της «Κ»ΝΕ σαν έκφραση του σοσιαλμπερλιουισμού και της αστικής γραμμής νεοί τύποι μέσα στο φοιτητικό κίνημα, δεν υπάρχει δυνατότητα διεξόδου.

Ιδιαίτερα μάλιστα αν οι προοδευτικοί φοιτητές δεν απομνημονώσουν, όχι μόνο το γνωστό δεξιό, αλλά και το σημερινό ψευτοτουριστικό πρόσωπο της συγκρούσε με το κράτος, που φορνάει το ψευτοΚΚΕ δηλαδή τον ταχιδωτικό και πραξικοπηματικό χαρακτήρα του, τότε θα έχουν αφήσει το δρόμο ελεύθερο να ζαναχρησιμοποιηθούν οι ίδιες μέθοδοι στο μέλλον εναντίον στα ευρύτερα λαϊκά κινήμα.

Οι νεολαίοι, οι εργάτες, οι εργαζόμενοι μπορούν να αναπτύξουν ένα πραγματικό κίνημα για το ψωμί και τη μόρφωση μόνο, ανεξάρτητα και ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλμπερλιουισμό.

ΜΕ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑ «70» ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

των θα κεντρίσει το ενδιαφέρον του αγρότη για το νοικοκυριό του, θα ανεβάσει την παραγωγικότητα της δουλειάς του και έτσι θα προκληθεί μια γρήγορη άνοδος της αγροτικής οικονομίας. Οι αγρότες αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος όλου του πληθυσμού και όλης της οικονομίας και γι' αυτό το λόγο ο καπιταλισμός δεν μπορεί παρά να αναπτύσσεται πάνω στο έδαφος του ελεύθερου εμπορίου. Η ανάπτυξη του καπιταλισμού κάτω από την πολιτική εξουσία της εργατικής τάξης βάζει το ερώτημα: ποιος ποιών? Ποιός θα νικήσει, ο καπιταλισμός ή ο σοσιαλισμός;

Η ΝΕΠ ήταν μια συγκεκριμένη ταξική πολιτική αυτής της συγκεκριμένης φάσης. Ο πολεμικός κομμουνισμός ήταν μια προσπάθεια να καταλήφθει εξ' εφόδου με κατά μέτωπο επίθεση το φρονιό του κεφαλαϊοκρατικών στοιχείων στην πόλη και το χωριό. Σ' αυτή την επίθεση το κόμμα έτρεξε πολύ μπροστά, και ξεκόπηκε από τη βάση του. Με την ΝΕΠ το κόμμα κάνει μια προσωρινή υποχώρηση για να συγκυβερνάσει δυνάμεις και να ζαναπαράσει στην επίθεση. Προσπαθεί να εξασφαλίσει μια στέρεη οικονομική συμμαχία της εργατικής τάξης με την αγροτιά για την ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Μέσα από μια σκληρή πάλη εναντίον σε δεξιές και αριστερές παρεκλίσεις η σοσιαλιστική οικοδόμηση προχωράει γοργά στο δρόμο της σοσιαλιστικής εκβιομηχάνισης και της συνεταιριστικής οργάνωσης της αγροτικής οικονομίας. Στο οικονομικό επίπεδο μέσα από την ΝΕΠ, ο σοσιαλισμός νικάει τον καπιταλισμό. Στο 17ο Συνέδριο στο 1934 στον απολογισμό που γίνεται, η σοσιαλιστική βιομηχανία αποτελούσε το 99% στην όλη βιομηχανία της χώρας. Η σοσιαλιστική αγροτική οικονομία, τα κολλόξ και τα πο-

βόξ, το 90% της όλης σπαρμένης επιφάνειας. Στην κυκλοφορία των εμπορευμάτων τα κεφαλαϊοκρατικά στοιχεία είχαν ολότελα παραμερήσει. Όταν ο Λένιν εγκαινιάζει την ΝΕΠ είχε πει πως υπήρχαν πέντε κοινωνικό - οικονομικά συστήματα: 1) Η πατριαρχική, δηλαδή σε σημαντικό βαθμό φυσική, αγροτική οικονομία. 2) Η μικρή εμπορευματική παραγωγή. 3) Ο ιδιωτικός καπιταλισμός. 4) Ο κρατικός καπιταλισμός. 5) Ο σοσιαλισμός. Στο 17ο Συνέδριο στο λόγο του ο Στάλιν είπε:

«Τώρα μπορούμε να πομε πως το πρώτο το τρίτο, και το τέταρτο κοινωνικό οικονομικό σύστημα δεν υπάρχουν πια, το δεύτερο έχει αποθηθεί σε αντερείσιους θέσεις και το πέμπτο κοινωνικό - οικονομικό σύστημα, το σοσιαλιστικό, κυριαρχεί πλήρως και είναι η μόνη δύναμη που κυβερνά μέσα σ' όλη την λαϊκή οικονομία».

Μετά απ' αυτή την σύντομη αναφορά στις συνθήκες επιβίωσης της ΝΕΠ και στην τελική έκβασή της πάλης σε οικονομικό επίπεδο, και αυτό το υπογραμμίζουμε με γιατί στην συνέχεια θα μιλήσουμε για την παλινδρόμηση του καπιταλισμού μέσα από την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας - ανάμεσα στον σοσιαλισμό και τον καπιταλισμό που αυτή επέβαλε, είναι εύκολο κανείς να καταλάβει πως η τοποθέτηση του Γκορμπατσώφ σαν μόνιμη στρατηγική στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού, είναι τοποθέτηση υπέρσπισης των συμφερόντων των κολληκών (πλοίων αγροτών, νερπησαν (εμπόρων), των ιδιωτών βιομηχάνων, είναι τοποθέτηση υπέρσπισης των συμφερόντων της αστικής τάξης από άποψη αρχής. Ο Γκορμπατσώφ αναφέρεται στην ΝΕΠ υποστηρίζοντας τον καπιταλισμό, ταυτόχρονα με την υποστήριξη της σοσιαλιστικής εκβιομη-

χάνισης.

Σ' αυτό, έχει άμεσο πολιτικό συμφέρον από δύο πλευρές: α) για την υποστήριξη ολόκληρης της αστικής τάξης νέου τύπου γύρω του και β) για την ένταξη της εκμετάλλεσης της εργατικής τάξης.

Στο πρώτο είναι απαραίτητο να αναφέρουμε χωρίς να αποτελεί σκοπό αυτού του άρθρου το πως έγινε η καπιταλιστική παλινδρόμηση. Γράμμα παραπάνω πως το 1934 έκλεισε το ερώτημα που έβαλε η ΝΕΠ το 1920, 'ποιος ποιών' στο οικονομικό επίπεδο. Οι τάξεις των εκμεταλλευτών σαν οικονομικές δυνάμεις συντριφθηκαν. Οι προσπάθειες που από το 1917 εκαναν η παγκόσμια και η εσωτερική αντίδραση να νικήσουν τον σοσιαλισμό σε μια κατά μέτωπο επίθεση απέτυχε. Αυτό ισχύει και για τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο με την φασιστική επίθεση του Χίτλερ στη Σοβιετική Ένωση λίγα χρόνια αργότερα.

Η αποτυχία αυτής της κατά μέτωπο επίθεσης στο επίπεδο της οικονομίας, αλλά και της πολιτικής έκαναν την αντίδραση να αλλάξει σχέδια. Το νέο της σχέδιο ήταν τώρα η κατάληψη πρώτα της πολιτικής εξουσίας και μετά η επιβολή του καπιταλισμού πάνω στο σοσιαλισμό σαν κοινωνικό - οικονομικό σύστημα.

Στην πραγματοποίηση αυτού του σχεδίου, βοήθησε αποτελεσματικά, η νέα αστική τάξη που γεννιόταν καθημερινά μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα. Κομματικά στελέχη, συγκεντρώνοντας στα χέρια τους τεράστια οικονομική εξουσία, εκφραζόνταν μόνοναξά έξω από την άμεση κριτική και τον έλεγχο των μαζών, δυνάμωσαν την γραφειοκρατία και τις μεθόδους καταπίεσης της εργατικής τάξης.

Μετά τον θάνατο του Στάλιν αυτή η αστική τάξη με πραξικόπημα πήρε την καθοδήγηση του κόμματος και άρχισε να παλινδρόμει τον

καπιταλισμό. Αυτή την παλινδρόμηση την ονόμασε σαν μια νέα ΝΕΠ, γιατί και πάλι στηρίχθηκε στις εκχωρήσεις στους ξένους καπιταλιστές (σε μόνοναξά Χρυστούφ με ξέλα μονοπώλια για μεγχτές επιχειρήσεις), στο ιδιωτικό εμπόριο και την μικρή ιδιωτική επιχείρηση. Αυτό γράμμές συγκροήθηκαν μέσα στα πλαίσια της νέας αστικής τάξης στη Ρωσία. Η μια γραμμή ήταν η γραμμή του ελεύθερου ανταγωνισμού στηριγμένου στην ιδιωτική επιχείρηση, και η άλλη η γραμμή του κρατικού καπιταλισμού μιας και έβλεπε πως όλη η οικονομία σαν αποτέλεσμα της προηγούμενης σοσιαλιστικής παλινδρόμησης βρισκόταν συγκεντρωμένη στο κράτος.

Στη συγκρούση αυτών των δύο γραμμών ήταν αναπόφευκτη η νίκη του κρατικού μονοπωλιακού καπιταλισμού και αυτό εκφράστηκε πολιτικά με την κυριαρχία του Μπρέζνιεφ για μια ολόκληρη περίοδο. Κάθε πράγμα όμως έχει την παρική του και τη σούλα του. Ο κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός στη Ρωσία είναι στηριγμένος πάνω σε μια τεράστια και δυσκίνητη γραφειοκρατία.

Αυτή την γραφειοκρατία χτυπάει σήμερα ο Γκορμπατσώφ και είναι και αυτός αναγκασμένος να εφαρμόσει την ΝΕΠ του. Ο Γκορμπατσώφ δεν είναι επιστροφή στον Χρυστούφ, ούτε πλήρη άρνηση του Μπρέζνιεφ. Ο Γκορμπατσώφ είναι Γκορμπατσώφ, γέννημα του φασιστικού κρατικομονοπωλιακού συστήματος της Ρωσίας, που έχει σαν στόχο του την συσπειρωση όλης της αστικής τάξης, για την πλήρη ανάπτυξη στα ανώτερα επίπεδα της κρατικομονοπωλιακής συγκέντρωσης για την εξαπόλυση του παγκόσμιου πολέμου.

Το δεύτερο ζήτημα έχει να κάνει με την υποστήριξη της σοσιαλιστικής εκβιομηχάνισης. Σ' αυτήν την

υποστήριξη ένα πράγμα βλέπει ο Γκορμπατσώφ. Το πως δούλευαν οι εργάτες σε κείνη την περίοδο. Μονα που το σκέφτεται παθαίνει ύληγο. Δυστυχώς λοιπόν κορόνες και ηρωικά λόγια για κείνη την περίοδο: «Κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες, χωρίς μηχανήματα, σχεδόν πεινώντας ο λαός έκανε θαύματα. Εμπνεόταν από το γεγονός ότι κρατούσε στα χέρια του μια μεγάλη ιστορική υποθεση. Αν και δεν ήταν αρκετά μορφομένο, το ταξικό έσωτικό του έλεγε ότι πραγματώνει ένα επίτευγμα χωρίς προηγούμενο». Λέει ο Γκορμπατσώφ και τον τρεχοντα τα... σάλια!

Δεν ήταν μόνο τα ιδανικά της επανάστασης και του κομμουνισμού που έμπνεαν τη μεγάλη εργατική τάξη στην ΕΣΣΔ, ήταν ότι αυτή η τάξη κράταγε την πολιτική εξουσία συγκεκριμένα στα χέρια της. Έχτιζε το δικό της μέλλον και τον δικό της κόσμο, στο πλευρό του προλεταριάτου και των λαών όλου του κόσμου. Ήταν ακόμα το ότι αυτή η πολιτική εξουσία εκφραζόταν συγκεκριμένα στη συνεχή καλλιέργεια του βιοτικού της επιπέδου, στην αύξηση του μισθού της, στην σταθερότητα των τιμών, στη μείωση του χρόνου εργασίας, στην εξασφάλιση δούλειάς και κατοικίας, στην εξασφάλιση της προστασίας της υγείας, της μητρότητας, στη ανάπτυξη της παιδείας, του πολιτισμού και του αθλητισμού.

Γι' αυτό η εργατική τάξη έκανε θαύματα κίριε Γκορμπατσώφ! Και όχι για να σφάζει Αφγανούς ανταρτες, και να καταπιέζεται από το καπιταλιστικό σας σύστημα όσο λίγες εργατικές τάξεις στον κόσμο.

Μα θα κάνει και πάλι θαύματα στον αγώνα για την ανατροπή του σάπιου κρατικομονοπωλιακού συστήματος που ερείξει εκφράζεται. Ήδη ξεσπούν απεργίες ενάντια στην περστροϊκά - ξεζουμισμα των εργατών. Πρόσφατα οι εργάτες σε εργοστάσιο κατασκευής λεωφο-

ρείων στο Λίκινο πραγματοποιήσαν επί τρεις μέρες στάσεις εργασίας. Το ίδιο οι οδηγοί λεωφορείων στο Τσέχωφ 65 χιλιόμετρα νότια της Μόσχας. Πριν από λίγους μήνες η «Ισβέστια» έγραψε ότι σημειώθηκαν έντονες διαμαρτυρίες εργατών σε μεγάλο εργοστάσιο φορτηγών αυτοκινήτων στην πόλη Μπρέζνιεφ.

Η άνοδος του κινήματος αντίστασης στην Γκορμπατσώφική κλίκα είναι η απάντηση της εργατικής τάξης στις κορόνες του Γκορμπατσώφ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΚΙΜΕΣΑ
ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΓΕΝΝΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΣ

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Βραντζέρου 55 Αθήνα τηλ: 5241058

ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΟΛΜΕ

ΟΛΜΕ και ΟΙΕΛΕ κήριξαν, μια 24 ωρη απεργία για προχθές 25/11 και μια 48ωρη στις 8, 9/12 με σκοπό να προσηύχουν τα προβλήματα των εκπαιδευτικών, αλλά ούτε και σ' αυτή την κινητοποίηση δεν έβαλαν το κύριο αίτημα που απασχολεί τον κλάδο και όλους τους εργαζόμενους, το ΑΙΤΗΜΑ ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΡΑ. Έτσι και αυτή την φορά οι καθηγητές γύρισαν στην μεγάλη πλειοψηφία τους την πλάτη στους εργατοπατέρες, παρ' όλο που ο κλάδος, βράζει για αυξήσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι η απεργία χωρίς να σημειώσει μεγάλη επιτυχία, κατέληξε σε μια μικρή και αμαήθη συγκέντρωση πεντακοσίων περίπου ατόμων που το διαπίστωσαν και οι ίδιοι οι οργανωτές.

Έτσι ούτε οι απεργιοί της Αθήνας και του Πειραιά δεν συμμετείχαν στην συγκέντρωση του ΔΙΑΝΑ.

Στην συγκέντρωση αυτή η προσπάθεια που ξεκίνησε από την ΟΑΚΚΕ στην Ζ. ΕΛΜΕ συνεχίστηκε με επιτυχία για μια και μοιράστηκε η προκήρυξη που αποσπάσματα της θα ακολουθήσουν. Είναι χαρακτηριστικό ότι βρήκε ανταπόκριση από αρκετούς καθηγητές και αποτέλεσε ένα γεγονός για ζύμωση.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΔΕ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΡΓΑΝΟ ΚΑΝΕΝΟΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΜΕ ΟΠΛΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Η Ομοσπονδία καλεί τους εκπαιδευτικούς σε αγώνα. Αυτό από μια πρώτη ματιά είναι καλό πράγμα. Αν όμως μελετήσουμε βαθύτερα αυτό το κάλεσμα θα δούμε να αναφέρονται μια σειρά αναπάντητα ερωτηματικά.

- α. Κατ' αρχήν γιατί γίνεται αυτό τούτη τη στιγμή; Γιατί εδώ και δύο χρόνια καθήλωσης των μισθών, δεν καλεστήκαμε ποτέ σ' ένα τέτοιο «αναγερτικό δράσης»;
- β. Γιατί εμφανίζεται ακριβώς αυτό το πιο φλέγον ζήτημα για μας, το ζήτημα της αύξησης των μισθών τρίτο στη σειρά μετά την αύξηση των δαπανών για την παιδεία και μετά την αναβάθμιση του ρόλου μας;
- γ. Γιατί η μορφή αγώνα που αντιστοιχεί σ' ένα τέτοιο έντονο κάλεσμα συνεχίζει να παραμένει στα πλαίσια των χρωκοπημένων, διαλυτικών και διασπαστικών 24ωρων και 48ωρων απεργιών.

Η απάντηση σ' αυτά τα ερωτήματα δεν μπορεί να δοθεί, αν μείνουμε αποκλειστικά στο επίπεδο του συνδικαλισμού και δεν προχωρήσουμε στο επίπεδο της πολιτικής.

Θαχουν όλοι οι συνάδελφοι προσέξει πως τον τελευταίο καιρό έχει σηκωθεί ένα ρεύμα διαμαρτυρίας στα Πανεπιστήμια, που έχει σαν βασικό του στόχο, πρώτο τον υπουργό παιδείας Τρίτη και δεύτερο τον υπουργό δημόσιας τάξης Δροσογιάννη. Αυτή η αντίθεση έχει φτάσει στο ψηλότερο σημείο της με τη συγκροση της πορείας των φοιτητών πριν δυο βδομάδες με την αστυνομία. Επικεφαλής αυτής της πορείας ήταν η «Κ»ΝΕ που δεν έχει ποτέ στην ιστορία της συγκροστεί με την

αστυνομία, ούτε το κόμμα που βρίσκεται πίσω της, το λεγόμενο ΚΚΕ. Επιπλέον, για όσους πρόσεξαν τα γεγονότα, είναι φανερό ότι αυτή η συγκροση δεν ήταν αναπόφευκτη, πέρα δηλαδή από τη βίαιωση επίθεση των ΜΑΤ ήταν τουλάχιστον τεχνοκρατική η απόφαση των διοργανωτών της πορείας να προχωρήσουν σε συγκροση δίχως ναχουν εξαντλήσει τα περιθώρια μιας αναμονής που τους ζητήθηκε (σαν πρόσχημα, ή πραγματικά) για να μη συναντηθούν με τους σταθμούς μιας θρησκευτικής τελετής, που πραγματοποιούνταν εκείνη τη στιγμή σ' ένα άλλο σημείο της Αθήνας.

Η αντίθεση του ψευτοΚΚΕ με τον Τρίτη και το Δροσογιάννη έχει να κάνει με το γεγονός ότι αυτοί είναι αντίθετοι στην συγκροση με το ψευτοΚΚΕ, αντίθετοι δηλαδή με εκείνο το είδος «απλής αναλογικής» που αυτό το κόμμα προωθεί, ώστε να υποχρεώσει το ΠΑΣΟΚ, που έτσι θα χυθεί χάσει την αυτοδυναμία του, να σχηματίσει μαζί του κυβέρνηση.

Στην πραγματικότητα αυτοί οι δύο υπουργοί, γνωστοί για τον αυταρχισμό και την αντιλαϊκότητά τους, είναι απλά μέλη εκείνης της πολιτικής τάξης του ΠΑΣΟΚ, που με επικεφαλής τους Αλεξιάρα και Κοιτσούγωνα, θέλει να διατηρήσει μεγαλύτερους πολιτικούς δεσμούς με τη Δύση απ' ό,τι η άλλη τάξη του ΠΑΣΟΚ (Παπανδρέου, Λαλιώτης, Γεννηματάς) που θέλει να οδηγήσει τη χώρα στη Ρωσία. Και αυτό αντίθετα από εκείνο που πιστεύουν πολλοί άνθρωποι, ότι ο Παπανδρέου είναι με την Αμερική. Ο Παπανδρέου θέλει να αλλάξει την διεύθυνση κατεύθυνση της χώρας διακρίνοντας την μεγάλη δύναμη που όλο και αυξάνεται του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού, τοπικά στην περιοχή μας και σ' όλο τον κόσμο. Παίρνει όμως υπ' όψιν του στην τακτική του τις θέσεις των Αμερικάνων στη χώρα μας (Βασίλει) αλλά και την επίδραση των Δεξιοκροσίων στην οικονομική ζωή της χώρας.

Ο Παπανδρέου εκμεταλλευόμενος τον αντιρωσικό σωβινισμό ολόκληρης της αστικής τάξης προσπαθεί να την τραβήξει στη Ρωσία, παρουσιάζοντας τον σοσιαλϊμπεριαλισμό σαν τον νέο προστάτη και εγγυητή των συνδρόμων μας στο Αιγαίο. Αυτή η κίνηση από τον παλιό δάσκαλο στο νέο, από τον Αμερικανό δηλαδή στο Ρώσο δεν γίνεται χωρίς τραυματισμούς και ανακατατάξεις σ' όλους τους πολιτικούς σχηματισμούς της αστικής τάξης. Ο Παπανδρέου βήμα - βήμα προσπαθεί να εξουδετερώσει αυτές τις αντιστάσεις ιδιαίτερα μέσα στο ίδιο του το κόμμα και την κυβέρνηση. Το στρατιωτικό - πολιτικό σύμφωνο με την Βουλγαρία, χωρίς μεγάλες αντιστάσεις ήταν μια στρατηγική επιτυχία αυτής της γραμμής.

Η ρωσική τάξη θέλει την «απλή αναλογική» που προωθεί το ψευτοΚΚΕ ακριβώς γιατί θέλει τη συγκρότηση ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ. Γι' αυτό όλα τα πυρά αυτής της ψευτοσοσιαλιστικής και ρωσικής συμμαχίας είναι σήμερα αποκλειστικά συγκεντρωμένα και με ανοχή της Ν.Δ. (που προωθεί οποιοδήποτε αντικεβερνική μείωση) ενάντια στην πολιτική τάξη Αλεξιάρα - Κοιτσούγωνα που αρνείται την αποκαλούμενη «απλή αναλογική» του ψευτοΚΚΕ. Αυτή η «απλή» θα είναι στην πραγματικότητα μια μορφή ενισχυμένης που θα αποκλείει τα μικρά κόμματα από τη Βουλή και δεν θα επιτρέπει έτσι τη διάσπαση του ΠΑΣΟΚ, ώστε αυτό, αν θέλει να μείνει στην κυβέρνηση, να υποχρεωθεί σε συνεργασία με το ψευτοΚΚΕ.

Ένας τέτοιος αγώνας δεν είναι όμως ο αγώνας που χρειάζονται σήμερα οι εκπαιδευτικοί. Δεν είναι διατεθειμένοι οι εκπαιδευτικοί να γίνουν μοχλοί πίεσης ενάντια στη μια ή στην άλλη ομάδα της αστικής τάξης, ενάντια στον ιμπεριαλισμό της Δύσης, ή στον ιμπεριαλισμό της Ανατολής.

Τα 3 μεγάλα κόμματα και οι διάφορες τάξεις που βρίσκονται μέσα τους είναι ενωμένες σ' ένα μεγάλο ζήτημα: στην ανοιχτή ή κρυφή υπεράσπιση της πολιτικής της πιάνας. Είτε ανοιχτά (Μητσοτάκης - Παπανδρέου), είτε κρυφά (με τις διαλυτικές και καταλλήλες μόνο για την απογοήτευση του εργαζόμενου λαού στάσεις και 24ωρες του ψευτοΚΚΕ).

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΑΙΤΗΜΑ, που δεν θα είναι πηγμένο

σ' έναν «κοί βα» από άλλα δευτερεύοντα ή και τρίτελευταία αιτήματα, για ένα αίτημα που θα είναι ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΜΙΣΘΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ 20% και με σπλο ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΠΑΛΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΛΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΕΛΑΜΕΝΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΔΗΛΑΔΗ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, μόνο έτσι αξίζει να ξεκινήσουμε έναν αγώνα. Ειδικά, θα πεσοίμε θέματα μιας προβοκατίας. Θα γεμισουμε τη πρωτοβουλία των καθηγητών για μερικές μέρες ένα θα εμιασε προδομένο και καταδικασμένο από την αρχή.

Θεωρούμε ότι απαιτείται αυτή την εποχή, μέχρι τις αρχές του Γενάρη, η ζύμωση σ' όλες τις ΕΛΜΕ, σε γενικές διευθετήσεις των αιτημάτων και των μορφών πάλης του αγώνα μας και η οικονομική προετοιμασία, σε περίπτωση απόφασης για απεργία, από τις αρχές του Δεκεμβρη των συναδέλφων με την οργάνωση πρώτα και κύρια απεργιακού ταμείου.

- Ένα είναι λοιπόν το σύνθημα ΑΥΞΗΣΕΙΣ.
- Μια είναι η μορφή αγώνα: Η ΑΠΕΡΓΙΑ.
- Δύο οι μεγάλοι μοχλοί: ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ ΛΑΟΣ.

Το ψευτοΚΚΕ, που έχει πολιτικά το πάνω χέρι στην ΟΛΜΕ αξιοποιώντας τις ενδο - παρόικτες αντιθέσεις και την αντίθεση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ, μας ριχνει τώρα στην αντι - Τρίτη μάχη, αφού απόψε μόνο με τους φοιτητές να δημιουργήσει το πολιτικό κλίμα που ήθελε και στο βάθος που ο ίδιος ο φοιτητικός αγώνας, παρ' όλη την δικαίτη οργή των φοιτητών για το εκπαιδευτικό σύστημα, βρίσκεται σε απόλυτο ακριβώς γιατί δεν προτάχθηκαν εν' τη εκεί πραγματικά αιτήματα διεξόδοι ούτε απολιεσματικές μορφές πάλης.

Αν η ΟΛΜΕ έβαζε σαν κεντρικό αίτημα, το αίτημα των αυξήσεων, που ήδη όλες οι ΕΛΜΕ είχαν ψηφίσει τον προηγούμενο μήνα, και όχι το δημαγωγικό αταξικό, ασπρημένο 15% για την παιδεία, τότε κύριος στόχος θα ήταν η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης. Τότε η ΟΛΜΕ και το κόμμα που την κινεί θα ήταν ενωμένα, γιατί θα ξεκινούσαν ένα θόρυβο που θα μπορούσε να γίνει το έμπισμα για ένα ξεσηκωτικό ολόκληρο του εργατικού κινήματος και του διεκδικητικού κινήματος του εργαζόμενου λαού για αυξήσεις στα μεροκάματα και τους μισθούς. Ένα τέτοιο κίνημα όμως θα έφτανε αυτό το κόμμα σε μετωπική συγκροση με ολόκληρη την αστική τάξη, με όλο το ΠΑΣΟΚ, με όλη τη Ν.Δ., με τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλϊμπεριαλισμό. Τότε αυτό το κόμμα δεν θα μπορούσε να εκφράσει τα συμφέροντα της υπερόνταμης που υπηρετεί και που το θέλει να αναριχτάται σιγά - σιγά μέσα στον κρατικό μηχανισμό, αξιοποιώντας τις αντιθέσεις των άλλων κινήματων της αστικής τάξης, ενώ ταυτόχρονα να απειλεί επικίνδυνα το εργατικό κίνημα που υποτίθεται πως ελέγχει δηλαδή το κίνημα εκείνο που συνειδητά το προδίδει για τους σκοπούς του.

Συνάδελφοι είμαστε έτοιμοι, να υπερασπίσουμε τη ζωή μας να καλύτεροσουμε το βιοτικό μας επίπεδο που τώρα περνά αμνημονικά κοντά στο όριο της εξαθλίωσης, να υπερασπίσουμε την αξιοπρέπεια μας από κάθε αυταρχισμό του υπαρχαίου και των ανθρώπων του μέσα στα σχολεία, αν θέλουμε σ' αλήθεια να δώσουμε νέο προοδικτικό περιεχόμενο στις σπουδές και να αξιοποιήσουμε τις γνώσεις και τα ταλέντα μας ενόψει στον στενό παπασαλισμό και το κεντή των πτυχιίων και των βαθμών, το οποίο αυτό το εκπαιδευτικό σύστημα επιβάλλει στους μαθητές.

Εμείς, η ομάδα των εκπαιδευτικών που σ'α, καλούμε σ' αυτό τον αγώνα, ενώνουμε τις μικρές μας δυνάμεις για να συγκροτήσουμε μια Αριστερή Κίνηση Καθηγητών που θα αποτελέσει μέσα στους κόλπους των εκπαιδευτικών την απάντηση της προόδου και του διαρωτισμού στον σύγχρονο εκπαιδευτικό σκοταδισμό, και στην διανοητική και υλική κατάπτωση και εξαθλίωση μαθητών και εκπαιδευτικών.

Δευτερο βήμα μας, μετά το κάλεσμα μας στις εκλογές της Ζ. ΕΛΜΕ Αθήνας, είναι η προκήρυξη που κρατάτε στα χέρια σας.

Σας καλούμε να επικοινωνήσετε μαζί μας και να ενέσωσε τις δυνάμεις μας στην παραπάνω κατεύθυνση.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΚΥΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΡΩΣΟΦΙΛΟΥ ΜΠΛΟΚ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

το τότε να προχωρήσει σε μετωπική συγκροση μέσα στο Ε.Γ. ενάντια στους αντιπάλους της. Δεν θα πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι οι παληοί κεντρικοί έχουν ένα πολύ ισχυρό χαρτί, την κοινοβουλευτική τους δύναμη καθώς και τη δύναμή τους μέσα στο στρατό, που εκφράζεται σε μεγάλο βαθμό από το γεγονός ότι ο σωβινιστής Χαραλαμπίδης είναι υπουργός Άμυνας. Αν ο Παπανδρέου έρθει κάποια στιγμή σε μετωπική συγκροση μ' αυτούς δίχως να έχει «αναλαχτικές λύσεις» ή δίχως να τους έχει απομονώσει ασφυκτικά, ιδιαίτερα με μια προβοκατία στα εθνικά ζητήματα, τότε αυτοί μπορούν να τον υποχρεώσουν σε διάλυση της Βουλής και νέες εκλογές με το ισχυρό εκλογικό σύστημα, που σημαίνει σ' αυτήν την περίπτωση ότι πανε χαμένα όλα τα ρώσικα σχέδια για «απλή αναλογική», συγκρότηση κ.λπ.

Έτσι στο Ε.Γ. πάρθηκε την Κυριακή στις 15 του Νοέμβρη (δύο μέρες πριν την επέτειο) μια απόφαση που κατάγγελλε ανοιχτά το ψευτοΚΚΕ σαν υπεύθυνο της συγκροσης και κάλυπτε έτσι το Δροσογιάννη. Μια βδομάδα ακριβώς μετά η εφημερίδα το «ΒΗΜΑ» που υποστηρίζει σταθερά Τρίτη, βεβαίωσε ότι οι δύο φράξιες Αλευρά (Λιβάνη), Κουτσούγωνα είχαν πετύχει να ενωθούν για πρώτη φορά ενάντια στους «επιγόνους» όπως ονομάζουν τους Λαλιώτη, Γεννηματά, Γ. Παπανδρέου.

Αυτή η αντεπίθεση, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, των κεντρικών του ΠΑΣΟΚ ενάντια στους

τροσκιστές του ΠΑΣΟΚ και τον κρυφό αρχηγό τους, τον Α. Παπανδρέου, έδωσε τ' αποτελέσματα της.

Το ψευτοΚΚΕ δεν μπόρεσε να εμποδίσει την είσοδο του Δροσογιάννη στο Πολυτεχνείο στις 17 Νοέμβρη, γιατί αυτός διάβηκε την πύλη του κάτω από τις σφαιρούλες του υπουργού Άμυνας Χαραλαμπίδου. Ο σοσιαλϊμπεριαλισμός δεν θα τολμούσε ποτέ να πετάξει έξω τον αρχηγό του στρατού Βέβαια ο Δροσογιάννης έτσι κι αλλιώς υπόσκηκε την ταπεινώση να μην καταθέσει στεφάνι ο ίδιος, αλλά ο Χαραλαμπίδης για λογαριασμό και «του Στρατού και της Αστυνομίας».

Όσο για τον Τρίτη, που δεν είχε «απαγόρευση» από την «Κ»ΝΕ, αλλά μόνο από τις «Συσπειρώσεις», μπήκε ανανόητος και καταθέσει το στεφάνι του. Εδώ φάνηκε ο γλοιώδης ρόλος ουράς του σοσιαλφασισμού που παίζουν οι «Συσπειρώσεις». Ανεξάρτητα από την ορθότητα ή το λαθεμένο της απόφασής τους να μην αφήσουν τον Τρίτη να καταθέσει στεφάνι, όφειλαν αν είχαν ίχνος πολιτικής συνέπειας να περιφρουρήσουν την απόφασή τους. Όμως την ώρα της κατάθεσης των στεφανιών είχαν εξαφανιστεί από το «πλο κατάληψης» Πολυτεχνείου. Την άλλη μέρα ισχυρίστηκαν ότι θα εμπόδιζαν τον Τρίτη αλλά αυτός είχε έρθει «πολύ πρωί» (στις 10.30) για να μην τους συναντήσει.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΜΕ ΤΑ ΝΕΡΑΤΣΙΑ

Τόσο θλιβεροί είναι οι ηγέτες αυ-

τού του ρεύματος. Το απόδειξαν αλλιώς ακόμα μια φορά ελάχιστη ώρα μετά όταν κάλυψαν πολιτικά, φωνάζοντας συνθήματα, την επίθεση μιας μικρής ομάδας αναρχικών ενάντια στους συγκεντρωμένους ποσοκτζίδες αλλά και σε ανθρώπους ανοργανωτους του λαού που παρακολουθούσαν την κατάθεση των στεφανιών μέσα κι έξω από την κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου.

Μόλις είχε τελειώσει η τελετή κατάθεσης των στεφανιών και οι υπουργοί είχαν φύγει στις 11 π.μ., μια ομάδα γύρω στους 70 αναρχικούς άρχισε να ριχνει νεράτσια στους συγκεντρωμένους. Από πάνω από τον εξώστη της Αρχιτεκτονικής μέλη των «Συσπειρώσεων» φώναζαν συνθήματα που ενθάρρυναν αυτούς τους αναρχικούς. Οι πασοκτζίδες υποχώρησαν και δεν ανταπόδωσαν την επίθεση χάρη στην ψυχραιμία μερικών στελεχών τους.

Σιγά - σιγά όλοι βγήκαν στον δρόμο, το Πολυτεχνείο άδειασε και οι υπουργοί είχαν φύγει στις 11 π.μ., μια ομάδα γύρω στους 70 αναρχικούς άρχισε να ριχνει νεράτσια στους συγκεντρωμένους. Από πάνω από τον εξώστη της Αρχιτεκτονικής μέλη των «Συσπειρώσεων» φώναζαν συνθήματα που ενθάρρυναν αυτούς τους αναρχικούς. Οι πασοκτζίδες υποχώρησαν και δεν ανταπόδωσαν την επίθεση χάρη στην ψυχραιμία μερικών στελεχών τους.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Μονο σε προβοκατία μπορούμε να αποδώσουμε και τη σιραξή στο τέλος της πορείας του Πολυτεχνείου την ίδια μέρα.

Είναι γεγονός ότι οι αναρχικοί στο μεγάλο τους μπλοκ (3.000 - 4.000 άτομα) στο τέλος της πορείας του Πολυτεχνείου είχαν πάρει μέτρα περιφρούρησης. Είχαν φτιάξει αλυσίδες γύρω από τις πυκνές γραμμές τους ενώ τα στελέχη τους με τις ντυντούκες κάλυψαν διαρκώς «όσους ήθελαν συγκροση με την αστυνομία» να βγούν έξω από το μπλοκ. Κι όμως μόλις τέλειωσε η πορεία και δίχως κανένα επεισόδιο να έχει σημειωθεί πετάχτηκαν πολλά αντικείμενα μέσα από το μπλοκ των αναρχικών ενάντια στις αστυνομικές δυνάμεις που φρουρούσαν την αμερικανική προξενία, ενώ ταυτόχρονα εξαπολύονταν μια μεγάλη επίθεση από τα ΜΑΤ ενάντια σε όσους βρέθηκαν στο τέλος της πορείας. Ούτε μπορεί εύκολα να εξηγηθεί εκείνο το βράδυ το γεγονός ότι τα ΜΑΤ χτύπησαν σε όλη την Αθήνα γενικεύοντας στο εσωκρά της συγκροσεις. Δεν θάρταν κατά τη γνώμη μας μόνο ο τραμπουκισμός και ο πολιτικός στραβισμός ενός

Δροσογιάννη για κάτι τέτοιο. Η έκταση της αστυνομικής επίθεσης άλλωστε δεν βρισκόταν σε αντίστοιχη με την αναρχία αστυνομικών δυνάμεων, που θα μπορούσαν να προκαλέσουν συγκροση, από ολόκληρο το μήκος της πορείας και σε μεγάλη απόσταση από τη διαδρομή της.

Αυτό είναι για μας ερωτηματικά αναπάντητα έξω από το ενδεχόμενο μιας προβοκατίας που λειτούργει διπλά και μέσα από τους κόλπους των αναρχικών και μέσα από τους κόλπους της αστυνομίας.

Αυτή μας η υπόθεση έρχεται να ενισχυθεί και από τις εξελίξεις της επόμενης ημέρας όταν έγινε στην Βουλή η προγραμματισμένη συζήτηση για την παιδεία.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΜΠΟ

Εκεί ο Α. Παπανδρέου κατηγορούσε ανοιχτά την αστυνομία για το ότι στους κόλπους τους υπάρχουν φασιστικά στοιχεία, που επιδιώκουν να υπονομεύσουν τους δημοκρατικούς θεσμούς. Όμως αυτή του η καταγγελία ερχόταν σε κραιβάλα αντίθεση με την υποθέτηση του Δροσογιάννη, που έγινε προηγουμένως, ότι η αστυνομία συμπεριφέρθηκε σωστά.

Η καταγγελία Παπανδρέου όμως είχε την λαβή της σε ένα σημείο. Στο ότι από κάποιο αστυνομικό πομπό της αμεσης δράσης ακούστηκαν βρισιές ενάντια στον Παπανδρέου. Όμως ειδικό του στρατού που αναλάβαν να κάνουν έρευνα και να συντάξουν πραγματογνομιο-

σινη μετά από μια βδομάδα διαπίστωσαν ότι αυτός ο πομπός δεν ήταν της αστυνομίας, πρώτο γιατί η εκπομπή είχε γίνει από κλειστό χώρο μέσα από τον οποίο δεν ακούγονταν καθόλου οι ήχοι (κρότοι, φωνές) μιας συγκροσης, δεύτερο γιατί ο πομπός ακούγονταν σε μια απόσταση πολύ μεγάλη σε σχέση με τις δυνατότητες των αντίστοιχων αστυνομικών πομπών (μέχρι τη Χαλκίδα).

Τόσες πολλές συμπτώσεις μαζεμένες σε δύο βδομάδες είναι αδύνατες. Αν πάρει κανείς υπ' όψη το ότι όλη η πολιτική του Α. Παπανδρέου στηρίζεται στο να εξαντλεί τους εχθρούς του με το να τους επιφορτίζει με την διεκπεραίωση αδύνατων καθηκόντων, ή να τους ρίχνει τις ειθύνες για κείνα που ο ίδιος διάτρεξε, ή να τους παίρνει το έδαφος κάτω από τα πόδια, δεν είναι δύσκολο να συμπεράνει κανείς ποιάς κριβεται πίσω από όλα αυτά. Αν πάρει κανείς υπ' όψη το επιπλέον ότι εκείνος που κριβεται πίσω από τα μαγνητόφωνα που παρακολουθούν τα τηλεφωνήματα του Περίσσου, την ώρα που συζητιέται η «απλή αναλογική», πρέπει να τάχει καλά με τον Περίσο. Αν πάρει κανείς ακόμα υπ' όψη το ότι η προβοκατία είναι η αγαπημένη μέθοδος κάθε φασισμού και κάθε πραξικοπηματισμού σε επίθεση. Αν πάρει τέλος υπ' όψη το ότι η βία είναι η πιο δύσκολη των ρωσόφιλων δυνάμεων να δράσουν ανοιχτά σαν τέτοιες απέναντι σε κοινωνικά πολύ ισχυρούς αντιπάλους. Αν τα πάρει όλα αυτά υπ' όψη το μπορεί κανείς εύκολα να αντοπίσει το κέντρο της προβοκατίας.